

KOMMUNISTISK POLITIK

Gymnasiebesættelse, Chile - stole som barrikader

EL PUEBLO UNIDO...

Nr. 12

10. årg.

2006

9. juni -

22. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: UNGE I FØRERTRØJEN

Socialdemokratisk dobbeltspil s. 2 ● Armvridnings konkurrencen s. 3 ●
Efter 17. maj s. 4 ● Ny milliardforæring til A.P. Møller s. 6 ● Panik i plejesektoren s. 7 ●
Parat til nye aktioner s. 8 ● Desperat imperium s. 10 ● Overraskelsernes tid s. 11 ●
Hvem er "amerikaner"? s. 12 ● USA: Mia.-\$ ambassade i Baghdad s. 14 ●
Globale studenterprotester s. 15 ● Bush-Olmert aksens s. 16 ● Rejsebrev fra Leros s. 18 ●
Ungdommen i førertrøjen s. 22 ● Debat s. 22 ● Panden mod muren s. 24

Socialdemokratisk dobbeltspil

KOMMUNISTISK POLITIK

Socialdemokraterne er på vej mod et nyt lavpunkt af Sbedrag. I stedet for at trække sig ud af forhandlingerne om Foghs anti-velfærdsreform er forligsspillet i fuld gang. Både krigsforbryder Fogh Rasmussen og den socialdemokratiske formand Helle Thorning Schmidt forberedte i deres grundlovstaler folk på 'et bredt forlig'.

Det er angrebet mod efterløn og pensionsalder, som ser ud til at være aftalt. Angiveligt er man blevet enige om en efterlønsalder på 62 år – mens folkepensionsalderen skal hæves til 67.

Disse eklatante velfærdsforringelser søges solgt som redning af velfærden. Socialdemokraterne bliver ikke trætte af at kalde dem 'solidariske'.

Og de er 'solidariske' – med monopolerne og med Den europæiske Unions nyliberale direktiver. De er et forræderi mod arbejderklassen, ungdommen og det store flertal af

befolkningen.

Socialdemokraterne og fagtoppen understøttede protesterne den 17. maj – for at have et alibi i orden for at kunne indgå et sort nedskæringsforlig med regeringen.

Partiet har ikke brug for en massebevægelse for velfærd. Den socialdemokratiske hensigt med protesterne 17. maj var at lukke dampen ud af protesterne – og nedlægge bevægelsen.

Det er imidlertid lige der, partiet forregner sig. Det vil komme til at betale en høj pris for sit dobbeltspil.

Ungdommens fortsatte protester mod anti-velfærdsreformen vil blusse op igen og fortsætte i et varmt efterår. Også uden socialdemokraterne.

Helle Thorning Schmidts forligsliderlighed vil sikre, at en ny generation af kæmpende unge bliver vaccineret mod reformistisk unionsdobbeltspil.

Adopter "en bedste"

Efter murens fald for mere end femten år siden lovede vestens ledere fred, frihed, demokrati og velstand til den østeuropæiske befolkning. I stedet for fred har de fået yderligere oprustning og et rekordstort antal af krige stadig tættere på egne grænser. I stedet for frihed og demokrati har de fået parlamentarisme, stemmesedler og et nyt diktatur.

Revisionister blev skiftet ud med borgerlige og socialdemokrater for i skuffelse at vende tilbage til revisionister og forfra igen. De har fået manipuleret adskillige kontrarevolutioner ned over hovedet med hver deres blomsternavne.

I stedet for velstand har de fået yderligere nød og elendighed. Børnedødeligheden er steget voldsomt, og stadig færre sætter børn til verden. Befolkningstallet i de tidligere sovjetrepublikker er faldet drastisk. En speciel variant af folkemord.

Nøden i visse sovjetrepublikker er blevet så stor, at *Folkekirkens Nødhjælp* og *Ældresagen* foreslår hjælp på linie med nødhjælpen til de almindelige anerkendte u-lande.

Når man kan adoptere børn, hvorfor så ikke også pensio-

nister? spørger de to hjælpeorganisationer, der nu igangsætter et fælles projekt: *Bedstehjælp*. For 100 eller 250 kr. kan du adoptere en fattig ældre person i den tidligere sovjetrepublik Kirgistan.

De to organisationer fastslår, at fattigdommen er enorm. Siden Sovjetunionens sammenbrud er fabrikkerne lukket. Spekulanter opkøbte deres boliger. De unge brød op for at finde arbejde andre steder. Familier gik i opløsning, og de gamle sidder tilbage uden deres sociale netværk, mens værdien af deres pensioner er smuldret imellem hænderne på dem, skriver Metro.

Heidi Legene, fra Folkekirkens Nødhjælp og projektleder på *Bedstehjælp*, fortæller frit fra leveren:

- Pensionister fra Kirgistan var i det gamle Sovjetunionen vant til at have et velfærdssystem. De fik pensioner og havde boliger. Men da Sovjetunionen brød sammen, oplevede de, at deres levevilkår bare blev ringere og ringere.

Løfterne om velstand forblev en myte. De har i stedet fået råkapitalisme med det frie marked.

Det er en sur vælling at skulle sluge.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 16.06.06

Armvridnings konkurrencen

Det er allerede et år siden at den faldt med et brag – forfatningen. Uffe Elle-mann græd igen sine bitre tårer over unionen, men i Danmark lukkede og slukkede statsministeren den igangsatte folkeafstemning uden at fortrække en mine.

Regeringslederne i Europa vedtog at sætte egne spilleregler ud af kraft og satte uret i stå.

I det år, der er gået, har Tyskland fået en ny kanslerinde og Angela Merkel er måske den nye stærke supereuropæer, håber mange.

I hvert fald går der rygter om, at den tyske regering på ingen måde har opgivet forfatningsprojektet. Tysklands plan går ud på at overbevise så mange lande som muligt om at ratificere den foreliggende tekst. Og derved gradvist øge presset for en genovervejelse i Frankrig og Holland.

Nogle lande, herunder det kommende formandsland Finland, fortsætter faktisk ratifikationsprocessen og tilslutter sig snart den ”døde” forfatning. Estlands parlament stemte i begyndelsen af maj.

Dermed er den udemokratiske pauseteknik forvandlet til en særdeles udemokratisk *pression*. En virkelighed der ligger et stykke fra glansbilledet: enighed og fred i den ”europæiske familie”.

Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsens Ungdom satte grundlovsdag fokus på det underlige magtspil:

”Tilsyneladende er der nogle EU-politikere, som ikke helt forstår deres egne regler: En fælles forfatning skal godkendes af samtlige lande, før den kan træde i kraft, og Frankrig og Holland har stemt NEJ. Den kan altså ikke blive godkendt i disse lande, og den er altså død. At sende den til genafstemning vil være fuldstændig uden respekt for vælgerne, og desuden siger de nyeste meningsmålinger, at modstanden faktisk er vokset i både Frankrig og Holland.”

Samtidig understreger Rina Ronja Kari i sin tale EU-modstandens internationalistiske karakter med ordene:

”Verden er større end EU – ja, det ved I selvfølgelig godt, men nogle gange er det ligesom man bliver nødt til at sige det højt til sig selv. Når man lytter til EU-tilhængere og til pressen kan man nemt få en følelse af, at EU er hele verden, derfor vil jeg gerne lige sige det igen: Verden ER større end EU.”

KOMMENTAR

På topmødet den 15. juni vil pausepressionen fortsætte bag Brusseles glasfacade. En lille gruppe lande taler for skrotte forfatningen og i stedet lave en ny mini-traktat – som ikke behøver at komme til afstemning i Danmark.

Et fælles marked for arbejdskraft, varer og finansielle tjenester er en af de konstruktioner, som de store virksomheder ønsker sig mest brændende af EU.

Gennem en lang periode blev det udviklet gennem salami-harmonisering af arbejdsforhold, uddannelse, sprog, skat, pension og sundhedsvæsen. I virkeligheden har der været tale om en kæmpe undskyldning for liberalisering og nedskæring.

Med indførelsen af euroen og vedtagelsen af Lissabon-strategien er der ved at komme et andet tempo i spiralen mod den laveste fællesnævner. I denne sammenhæng skal det nævnes at det strandede service-direktiv står overfor en snarlig vedtagelse (Kompromiset går i korthed ud på, at det bliver op til EU-domstolen, hvad man må og ikke må).

Mængden af spørgsmål som det kommende finske formandskab vil tage op med ’EU-familien’ viser med al tydelighed, at unionen på ingen måde er død og borte. I den danske pressemeddelelse er der kun skrevet to linier: Finland vil i løbet af sit formandskab fokusere på en række af de aktuelle udfordringer, Europa står over for. Det drejer sig om globaliseringen, forbedring af EU’s konkurrenceevne, den europæiske befolknings aldring, klimaforandringer og sikkerhed i Europa.

På engelsk kan man så læse om at fortsættelsen af Lissabon-strategien med konkrete nationale programmer i løbet af efteråret 2006. Spørgsmålet om EUs udvidelse skal stoppe med de løfter, der er givet, og i stedet udvikle ’naboskabsaftaler’. Styrkelse af den fælles energipolitik. Diskussion af fælles moms og skattepolitik. Transport- infrastrukturen skal udvikles på alle områder: søfart, luftfart, jernbanen og motorveje; hertil kommer det nye Galileo satellit-positionssystem.

Og sådan fortsætter listen med ting som EU allerede har fingrene langt nede i.

Unionen er indført i tænkning og skrift. Man mangler bare lige at sige det højt.

Der kan godt gå lang tid før EU bliver et officielt politisk tema i Danmark.

Det er derfor kun de konsekvente modstandere, der ønsker at rejse opmærksomhed og vække til kamp, når folketinget følgagtigt vedtager EU lovgivning i al hemmelighed.

Ungdomskonferencen 5. juni:

Velfærdsforringelserne skal slås tilbage

De unge og deres organisationer lægger op til store protester mod vedtagelsen af et 'velfærdsforlig' og nye aktioner til efteråret.

Kampen mod Foghs anti-velfærdsreform er ikke slut, selvom det fedtede politiske spil er i fuld gang, og radikale og socialdemokrater er forligsgale og i færd med at koge en uspiselig gryderet sammen.

Den store demonstration den 17. maj, som fik over 100.000 på gaden i protest, var kun starten på kampen. Det understregede de uddannelsessøgende bl.a. med en omgangsskrue, hvor landets universiteter og et pædagogseminarium blev besat for en enkelt dag i et rullende forløb.

Den 5. juni mødtes mere end 300 unge til en konference om den fortsatte

kamp mod velfærdsforringelser i Idrætsfabrikken på Vesterbro i København.

Kampstemningen var ikke til at tage fejl af. Opsatheden på at fortsætte aktionskursen var umiskendelig.

Lars Grenaa fra Pædagogstuderendes LandsSammenslutning sagde i sin velkomsttale blandt andet: - *Det har været rigtig, rigtig fedt at se hvordan vi alle sammen, på trods af vores forskelligheder og uenigheder, har lagt kræfter og hjerteblood i at komme med et konstruktivt, fremadrettet og solidarisk modsvaret til Fogh-regeringens nyliberale og asociale dagsorden!*

Ungdommen og dens organisationer lægger op til et varmt efterår. Konferencen besluttede en aktionsdag ved folketingets åbning, en konference den 2. september, få dage før finanslovsforslaget for næste år offentliggøres.

Samtidig besluttedes en såkaldt V-dag: store aktioner dagen efter en vel-

færdsreform bliver vedtaget. Alle unge opfordres til ataktionere på deres egen måde kl. 16.00 dagen efter, at 'velfærdsforliget' indgås.

V-dag er et koncept, der giver alle mulighed for at vise deres modstand mod de reformer, der skaber ulighed og usikkerhed i det danske samfund. Samtidigt er det et signal til politikerne om, at bevægelsen vil fortsætte, selvom de indgår et forlig, siger Lars Grenaa til internetportalen Modkraft.

I sluterklæringen fra konferencen hedder det:

- Vi fortsætter vores protester, indtil vores krav er indfriet. Men vores demonstrationer og velfærdsprotester er ikke kun en kamp mod asociale forringelser – det er en kamp for et socialt samfund, hvor det bærende udgangspunkt er at udvide, udvikle og forbedre den kollektive velfærd.

Du er udelukket Bertel

Op til ungdommens landsdækkende 'velfærdskonference' den 5. juni i København, der besluttede fortsatte protester mod Fogh-regeringens anti-velfærdsreform, murede en flok unge lærlinge indgangen til undervisningsministeriet til.

'Du er udelukket Bertel', skrev de på muren.

- Vi mener Bertel burde opleve tilværelsen som udelukket fra en arbejdsplads. Det er den fornemmelse vi har hver eneste dag. Vi håber Bertel vil bruge tiden uden for kontoret på, at spekulere over hvordan han kan skaffe flere praktikpladser. Vi lærlinge vil gerne ud og arbejde, så vi kan være med til at finansiere den ældrebyrde som blandt andet Bertel Haarder går rundt og snakker om, hed det i en pressemeddelelse.

Lærlingene er tilknyttet gruppen Velfærdsmissionen, der op til de massedemonstrationerne mod velfærdsreformen den 17. maj gennemførte en række spektakulære aktioner. Torsdag den 11. maj blev Finansministeriet overdænget med pasta og ketchup, i protest mod

den planlagte diæt for uddannelsessøgende. Mandag den 15. maj blev SU-styrelsen ramt af ukogte pastaskruer, og siden besat.

Tirsdag den 16. maj besatte de taget over indgangen til Dansk Industris bygning, og kastede falske 500-kronesedler ud til forbipasserende: Der er penge nok til velfærd.

I pressemeddelelsen fra lærlingene hedder det videre:

- Der er 7.000 unge der mangler en praktikplads. Alene i hovedstadsområdet går der mange hundrede lærlinge indenfor byggefagene og mangler en

læreplads. Det er grotesk, når vi samtidig kan læse i avisen at branchen mangler faglærte håndværkere.

I nattens mulm og mørke mødtes en gruppe lærlinge fra den berygtede gruppe Velfærdsmissionen, der blandt andet stod bag "pasta-aktionerne" for et par uger siden. De mødte frem med værktøj, sten og mørtel og tilmurede hovedindgangen til det ministerium, der har ansvaret for de manglende praktikpladser.

I demonstrationen mod regeringens anti-velfærdsreform den 17. maj deltog mange lærlinge der stadig mangler en praktikplads.

- Vi gik 300 lærlinge i samlet demonstration fra vores skole, for at vise vores utilfredshed. Med denne aktion vil vi sende et klart signal om at protesterne fortsætter til regeringen kommer med nogle mere ambitiøse forslag til hvordan vi kan skaffe flere praktikpladser, erklærer lærlingene.

Se mere på www.3kronerung.dk

Protesterne fortsætter

Konferencen vedtog blandt andet følgende 'køreplan'

Velfærdsforringelser er ikke en naturlov, men et politisk valg, der kan gøres om. Visionen om ny velfærd kan blive til virkelighed. Men det kræver en samlet ungdom, der kæmper for velfærden, mod forringelser.

Det kræver alliancer med alle grupper i samfundet, der, som os, vil udvide, udvikle og forbedre velfærden. Vi er parate til at slås for et bedre Danmark.

Opstart af velfærdskomitéer

Diskussionen om Danmarks velfærd skal tages i alle kroge af samfundet. På uddannelsessteder og arbejdspladser, i foreninger, over middagsbordet og alle steder, hvor der er danskere, der vil styrke velfærden.

Samtidig skal sammenholdet mellem samfundets grupper spredes og forankres lokalt.

Overalt i landet skal der dannes regionale og lokale velfærdskomitéer, der planlægger og iværksætter velfærdsaktiviteter, og sørger for at diskussionen startes og spredes. Komitéerne skal bestå af alle aktive fra fagforeninger, arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner, indvandrerorganisationer og mange flere.

Komitéerne etableres over sommerferien og i starten af næste skoleår, så de er parate til efterårets aktiviteter

V-dag: V for velfærd

Velfærdsforhandlingerne afsluttes inden længe. Demonstrationerne 17. maj har sat sit tydelige spor og stillet sig i vejen for de værste angreb. Men forhandlingerne har hele tiden haft forringelser som udgangspunkt, og derfor frygter vi stadig, at et eventuelt forlig vil indeholde nedskæringer på velfærden. Bliver det tilfældet, må vores modvilje markeres prompte.

Alle unge opfordres til i deres lokalområde at lave aktiviteter, der sætter fokus på eventuelle velfærdsnedskæringer i forliget. Alle aktioner starter kl.

16.00 på V-dag - dagen efter forliget er indgået.

Visionsforsamling

Kampen om velfærden slutter ikke med forhandlingerne om en velfærdsreform. Når lovgivningen skal vedtages, når finansloven skal fastlægges og når kommunerne skal skære på grund af skattestoppet, er der velfærd at slås for. Vi vil skabe en samlet alliance mellem ungdommen lønmodtagere og ældre, der kan reagere mod forringelser og præsentere en anden vej for Danmark.

Vi opfordrer alle fagforeninger og elev- og studenterorganisationer til at indkalde repræsentanter fra alle uddannelsesinstitutioner og alle tillidsmænd i Danmark til en fælles forsamling. Konferencen skal afholdes 2. september 2006, få dage før Finanslovsforslaget offentliggøres. Konferencen skal være startskud til velfærdsaktiviteter i efteråret, udvikle visionerne for en ny velfærd, og samtidig fastslå velfærdsbevægelsens og generationsalliancens bredde og styrke.

National protestdag på Folketingets åbningsdag

Når Folketinget åbner igen til efteråret er det med en dagsorden, der omhandler både finanslov og velfærdsreformer. Der er brug for et klart signal fra Danmarks befolkning om, at vi ikke vil acceptere forringelser af vores velfærd, og ungdommen skal gå forrest.

På Folketingets åbningsdag forsvares velfærden af den brede befolkning. Gennem møder, aktiviteter, uddannelsesbesættelser, demonstrationer og meget mere fremlægges visionen om bedre velfærd for politikerne af befolkningen.

'Der er lang vej igen'

I velkomsttalen til ungdomskonferencen den 5. juni sagde faglig sekretær i Pædagogstuderendes Landsammenslutning Lars Grenaa bl.a.:

Det er en fornøjelse at byde jer alle sammen velkommen til en rigtig spændende og rigtig vigtig dag. I dag skal vi styrke vores sammenhold og vi skal videreudvikle den politiske alliance vi har opbygget på tværs af uddannelser og faggrænser.

De sidste to måneder har stået i velfærdens tegn, og vi har alle sammen knoklet. Vi har diskuteret, mobiliseret, arrangeret og koordineret. Vi har skabt en kæmpe bevægelse, den største af sin slags i mange år, der rent faktisk er i stand til at true de borgerlige i regeringen, fordi den baserer sig på et klart svar til velfærdsudspillet: Vi vil ikke have mindre - vi vil have

mere velfærd!

Udover at vi har formået at skabe den største politiske protest i mange år, har vi også formået at få en masse mennesker til at diskutere politik, til at sætte sig ind i tingene, tage stilling og så handle!

Og det skal vi være stolte af, og vi skal også klappe hinanden på skulderen og måske også kramme lidt, men vi skal også huske at der er lang vej igen.

Der bliver forhandlet på livet løs inde på Christiansborg. Det politiske spil er i gang, og i det spil er det ikke hensynet til folkene på gulvet der vejer tungest.

Tværtimod, kan vores velfærd meget vel blive solgt på grund af partitaktiske hensyn - og som en tværpolitisk bevægelse, er vi de eneste der kan redde velfærden - og det skal vi gøre!

Ny milliardforæring til A.P. Møller

A.P. Møller og de andre selskaber i DUC skummer fløden ved at unddrage den danske stat over fem milliarder skattekrone.

Det er olie- og benzinprisernes himmelflugt, der er tredoblet på et par år, som ikke har givet den korrekte afsmitning i tilbagebetalt skat, hvis størrelse DUC på det nærmeste selv fastsætter.

Dansk Undergrunds Consortium (DUC) burde for perioden 2004-2005 have betalt 21,9 mia. Dkr. De har imidlertid kun indbetalt 16,8 mia. Dkr. Differencen på mere end fem mia. dkr., som er havnet i DUC, hvor A.P. Møller sidder med 39 pct. af aktierne, forsøges forklaret efter bedste Ebberød Bank-vis.

Da regeringen for flere årtier siden overlod ejendomsretten til Nordsøolien til A.P. Møller for én krone, var nogle af argumenterne, at firmaet havde det nødvendige format og viden ”til at trække olien i land”. Det sidste eksempel har med al ønskelig tydelighed bevist, at selskabet ikke blot har formatet og viden til at trække tænder ud på de danske skatteydere, men også, at de af parlamentarikerne får lov til det.

Det hele fremgår af et notat, som *Information* har opfanget:

Regnestykket er enkelt: Skattevæsenets eksperter har taget udgangspunkt i de oliepriser, som blev brugt til at udarbejde Nordsø-aftalen mellem A.P. Møller og den danske stat i 2003. Derefter har de opjusteret olieindtægterne efter den eksplosion i oliepriserne, som verden har bevidnet, siden aftalen blev indgået. Facit er en indtægt, som burde ligge 5,1 milliarder over det beløb, staten rent faktisk har modtaget.

Skatteekspertter og den politiske opposition er enige:

- Der er ikke noget at tage fejl af. Det er et misforhold, som det danske skattevæsen burde se nærmere på.

Eksperterne understreger imidlertid,

at de store firmaers uigennemsigtige, men lovlige regnskabsføring gør det næsten umuligt at identificere dem. Én simpel forklaring kan være, at selskaberne i DUC sælger store dele af olien MEGET billigt til sig selv. Mærsk kan sælge olie fra Nordsøen billigt til sin DUC-partner Shell, men til gengæld købe bunkerolien (brændstoffet) til sin internationale flåde billigere af ... Shell.

A.P. Møllers fragtskibe er nemlig ikke skattepligtige i Danmark, og det udgør derfor ikke et skatteproblem for A.P. Møller, hvis containerflådens overskud bliver større på grund af lave brændstofudgifter. Det kan altså betale sig for A.P. Møller-koncernen at kanalisere en del af sin olieindtjening over på skibsfarten.

Det skattepligtige overskud er omdirigeret til andre firmasektioner, der ikke er skattepligtige. A.P. Møller ejer 39 pct. af DUC og Shell 45 pct., hvilket bringer de to selskaber på rigtig god fod med hinanden i deres fælles interesse i at udnytte dansk skattelovgivning maksimalt.

En anden årsag til skatteunddragelsen kan findes i det faktum, at den danske regering i 2003 indgik en aftale om Nordsøolien frem til 2042, som ikke opererede med oliepriser på mere end 26,8 US\$ pr. tønde. Siden er priserne tredoblet. En tønde koster i dag 75 US\$. Jurister, økonomer, eksperter og politikere bebrejder, at regeringen derved har låst den danske stat fast uden mulighed for at justere på udbyttet af de nu hastigt stigende oliepriser.

I modsætning til beskatning af størsteparten af den danske befolkning, hvor skattereglerne er klokkeklare, så rummer lovgivningen for beskatning af de store firmaer mange kæmpestore huller. I den grad, firmaerne bliver

fanget med lidt profit i nettet, så er selskabsbeskatningen kun på 28 pct., hvilket den i øvrigt blev sat ned til i 2004.

(Det kan enhver kontant- og dagpengemodtager samt lønmodtager kigge i vejviseren efter).

I Norge beskattes olieindtægter betydeligt kraftigere, og i Storbritannien har finansministeren netop annonceret en forhøjelse på 10 procentpoint fra 40 til 50 pct.

I Danmark kæmper transport og energiminister Flemming Hansen (K) på to fronter: Dels skal der findes forklaringer, der sikrer, at profitten forbliver i A.P. Møllers lommer, og dels skal den formastelige *Whistleblower*, der slap det ”hemmelige” notat ud til *Information* helst fanges og straffes.

Da historien slap ud, ville ministeren ikke kommentere sagen, da det var et ”fortroligt” dokument – som i øvrigt var blevet offentliggjort på nettet – der blev diskuteret. Da han senere ”havde haft lejlighed til at kigge nærmere på tallene”, kunne han forklare, at der er hentet mindre olie, end man havde skønnet.

På det punkt er Flemming Hansens nattesøvn sikret. Det er straks værre med, at fortrolige oplysninger er lækket til offentligheden. Føj, hvor udemokratisk:

- Jeg er rystet over, at fortrolige oplysninger bliver lækket, hvor vi endda, hvis vi sætter politiet på, kan se, hvem der har gjort det, siger han.

Han siger til Børsens Nyhedstjeneste, at han er overbevist om, at det er en folketingspolitiker, som står bag lækagen, og nævner muligheden for at lade politiet undersøge sagen.

Flemming Hansen vil nu gå til Folketingets formand, Christian Mejdahl (V):

- Jeg vil klage til Folketingets formand. Det er ubehageligt. Det er andre menneskers og virksomheders private regnskaber, som man offentliggør, siger Flemming Hansen.

Og det er jo slemt og udemokratisk.

Al den seneste tids snak om ytringsfrihed må jo have forledt folk til at tro, at de har ret til at få indsigt i A.P. Møllers gode forretning.

Panik i plejesektoren

Scener fra DR's magasin Søndag har i den grad skabt røre i andedammen. En ældre mand siddende forsvarsløst på toilettet ventende på den fornødne hjælp bliver skældt hæder og ære fra af den ene ud af to plejehjemsassistenter. Den anden er journalistelev med skjult kameraføring – inkognito. Skideballen afsluttes med et:

- Du må forstå, at jeg er her for at hjælpe dig.

- Jamen, så hjælp mig dog, svarer plejehjemsbeboeren i afmagt, mens hans blik fortvivlet skifter fra den ene plejer til den anden og tilbage igen. Hjælpen måtte han vente med.

Denne og de mange andre barske, afdækkende scener er hentet fra plejehjemmet Fælledgården i København, men kunne være optaget på flertallet af landets plejehjem. Fælledgården er ved en tilfældighed blevet den udkårne. Den efterfølgende debat har bevist, at plejehjemmene landet over lider under frygtelige ressourcemangler, og det er personalet samt i første række beboerne, der får lov at b(l)øde herfor.

Vore ældre ligger med våde bleer i over 12 timer, inden de bliver skiftet. Demente står foran den dobbelt aflåste udgangsdør i timevis – forgæves ventende på en følgesvend at gå tur med. Medicinering sker blandt andet med passivisering for øje. Maden til vore ældre på eller uden for plejehjemmene er så elendig, at vore såkaldte folkevalgte politikere ikke selv vil spise den. Pasningssvigtet er af et ukendt omfang, der kun for tiden er synliggjort til en vis grad, men med sikkerhed vil blive forsøgt fejlet ind under gulvtæppet hurtigere, end det tager en hjemmehjælper at støvsuge det.

Indtil da træder de ansvarlige frem for åben skærm med bekymrede miner, mens de lover uvildige undersøgelser og om nødvendigt en nødvendig økonomisk tilførsel. Det sidste vil de i hvert fald forsøge at få flertal for. Det efterfølgende scenarium kender vi alle til hudløshed: Så skal der vaskes hænder: Det var ikke min skyld. Der var ikke flertal, penge eller whatever. Facta est: Forholdene for de ældre bliver ikke bedre, før nedskæringskniven vendes

mod politikerne selv.

De nuværende *ældre* har ellers udmærket sig ved at have virket i samfundet, mens der var "arbejde til alle" – arbejdsløsheden var i hvert fald i store perioder betydeligt lavere end det sidste årtis. Det er på deres kroppes nedslidning, at vi i dag har bygget det samfund, vi lever i – på godt og ondt, men de gjorde i hvert fald deres og kan ikke bebrejdes eller belastes af det.

De bliver ikke desto mindre behandlet skidt – rigtig skidt. Vi taler om umyndiggørelse, nedværdigelse og ydmygelse. 'Gøgereden' trænger sig grusomt frem på nethinden.

Lad os nu tænke tanken til ende: Ovennævnte beskrivelse af de ældres behandling er den velfærd, som Anders Fogh & Co. vil bevare, inden *ældrebyrden* overbelaster det danske samfund. Vore nuværende ældre hører jo ikke til *ældrebyrden*, den er først på vej! Det er vore nuværende ældre, der har lagt krop til samfundets resultater. Den kommende ældregeneration har nasset, undladt at føde tilstrækkeligt med børn og derved efterladt de næste generationer i armod. VK-regeringen, flertallet i Folketinget, Velfærdskommissionen, Dansk Arbejdsgiverforening, LO og med dem masser af eksperter er derfor HELT på det rene med, at arbejderklassen og de unge må holde for, bøde og betale – for den fremtidige *velfærd*.

I mellemtiden har de aktuelle sager affødt en god debat om forholdene. Det har fra lokalt og centralt placerede ansvarlige politikere ikke været muligt at omgå det faktum, at det afgørende for den ydmygende behandling er årtiers nedskæring af ressourcerne på området.

Det er også blevet påvist, at de tilbageværende ressourcer blandt andet har været tvunget til at varetage langt flere administrative opgaver. Hele sektoren er kørt i sæk, hvilket de ansatte frem for alle har mærket til: Social og sundhedsassistenter har rekord i sygedage. Hvor overrasket kan man blive?

Flere år før de afslørende billeder af skandale-behandlingen på Fælledgården havde de ansatte rejst problemerne vedrørende nedskæringerne og den alt for ringe bemanning. Intet er sket. Nu afdækkes statistik, der viser det rekordstore sygdomsfravær med en brod mod personalet. Arbejdstilsynet vasker hænder: Der er intet galt med Arbejds miljøet – ifølge egne målinger. De "få" problemer, der har været, er blevet fulgt op med 116 påbud, så AT har ikke fingre i klemme.

Det har personalet til gengæld. Det er dem, de våde bleer tørres af på – medmindre de massivt slutter sig til protesterne mod det nyliberale svineri – og siger fra!

28.juli - 6.august 2006

**International Ungdomslejre
mod fascisme og imperialism**

Tilmeld dig nu!

**Se og få den nye lejravis!
www.iul2006.net**

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

iul2006@yahoo.dk

Service­direktivet – en ommer

Mens deltagerne i EU's Konkurrence­råd mandag den 29. maj sad til møde for at strikke den endelige tekst til det kritiserede og meget omtalt *Service­direktiv*, så kunne de samtidigt forsøge at fortrænge det faktum, at det var præcist et år siden, at den franske befolkning havde stemt EU-forfatningen langt hen i skammekrogen.

Det fik dem dog ikke til at ryste på hånden i deres ny mission. Vedtagelsen af direktivet er blevet modtaget med begejstring fra såvel faglige repræsentanter, politikere og presse. Det er tilmed blevet omtalt som et første skridt ud af forfatningskrisen.

Dansk Metals EU-chef Jens Boe Andersen fastslog i P1 Morgen, at Service­direktivet ikke underminerer det danske arbejdsmarked.

- Nu må al snak om, at service­direktivet underminerer det danske arbejdsmarked, forstumme, sagde han som kommentar til vedtagelsen.

- Med det forbehold, at vi ikke kender

den endelige tekst, så kan vi naturligvis kun være tilfredse med, at arbejdsmarkedsforhold heller ikke er med i ministrenes udgave af service­direktivet. Alt andet ville også have været helt og aldeles uacceptabelt, siger Steen Andersen, næstformand i 3F til 3F nyhedsbrev.

Bent Bendtsen, erhvervsminister og repræsentant for Danmark i forhandlingerne, flød over af begejstring.

- Det var afgørende at sikre den nordiske model på arbejdsmarkedet. Og det lykkedes sammen med Sverige, siger han.

Det betyder ifølge DR's korrespondent Charlotte Harder, at det er skrevet ind i direktivet, at en service­yder fra et andet EU land ikke blot skal overholde landets lovgivning, men også dets overenskomster, oplyser Fagligt Ansvar.

Hvorvidt de mange suk­kermadder holder stik, er yderst uvist. I skrivende stund er den endelige tekst ikke kendt og offentliggjort, men Ny Agenda har bl.a. gennemgået forslagens betydning for arbejdsmarkedet. Kenneth Haar peger især på, at Service­direktivet kan åbne for en strøm af "arme og ben-virksomheder", fordi direktivet begrænser landenes muligheder for at kontrollere de serviceudbydere, som kommer til landet.

Næste omgang i slaget om direktivet står i Europaparlamentet, som skal tage stilling til Ministerrådets forslag.

-gri

Parat til nye aktioner

- Det må være slut med flinkeskolen. Vi er klar til at træde i aktion, hvis der indgås forlig om velfærdsforringelser.

Således lyder den klare melding fra Den Kommunale Fællesrepræsentation (DKF) i Århus, der repræsenterer de ansatte i Århus kommune. Udtalelsen blev vedtaget på deres generalforsamling den 31. maj – to uger efter de største protestdemonstrationer i årtier – 17. maj. Den konstaterer, at flertallet af den danske befolkning fortsat ønsker bevarelse af SU, efterløn og dagpenge i uændret form:

- Hvad der blev udtrykt på demonstrationerne den 17. maj, står stadig ved magt. Vi afviser således fortsat et politisk forlig, der begrænser medlemmernes ønsker om tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Og vi må afvise, at den kommunale service i forbindelse med velfærdsforlig kommer under yderligere pres.

Samtidig advarer generalforsamlingen Socialdemokraterne mod at indgå et forlig med forringelser:

- Vi forventer, at Socialdemokratiet ikke deltager i et forlig med regeringen, der indeholder de forringelser af velfærden, som demonstrationerne den 17. maj var vendt imod, står det at læse på Fagligt Ansvars hjemmeside.

DKF giver også udtryk for bekymring over for Kommunernes Landsforening (KL), idet de håber, at KL kan fungere som en bremseklo for regeringens fortsatte forringelser over for den kommunale service:

- Nu må det være nok, hvis KL fortsat skal betragtes som kommunernes forhandlingsorganisation. Kommunalbestyrelserne må både sige stop over for KL ledelsens "flinke linje" over for finansministeriet og afvise at medvirke til de fortsatte forringelser af den kommunale service. KL's forhandlingsudvalg har kun et at gøre, hvis der ikke opnås et forhandlingsresultat, som gør de kommunale besparelser overflødige: at forlade forhandlingerne med finansministeriet og overlade det til regering-

en og dens støtteparti selv at pege på, hvor der skal skæres ned! Den linje forventer vi fra kritiske borgerlige og radikale kommunalpolitikere og ikke mindst fra S, SF og EL, hedder det i udtalelsen.

Det er nok en diskussion værd, hvorvidt man skal lægge sine æg i KL's kurv, eller hvorvidt man fremover skal sætte fulde sejl til alle former for solidaritet og sympatiaktioner for en eventuel ny buskonflikt i Århus kommune.

-gri

Fagforeninger under terrormistanke

Fagforeninger risikerer at blive aflyttet af efterretningssvæsenet. Den ny terrorlov, der blev vedtaget i fredags, åbner helt legalt op for, at fagforeninger aflyttes. En faglig konflikt på en terrrorsikret havn kan udløse aflytningen. Det var den klare besked, som to deputationer af 3F'ere fik ved et besøg hos Folketingets Retsudvalg:

- *Vi spurgte, om der var risiko for, at vores fagforening blev aflyttet, hvis der var en konflikt på havnen. Fællestillidsmanden for havnearbejderne har kontor i afdelingen. Vi fik det svar, at ja, der var risiko for aflytning af vores telefoner, fortæller Caja Bruhn, faglig sekretær i 3F Lager, Post og Service i København. Hun deltog i afdelingens foretræde for retsudvalget.*

- *Vores bekymring over loven er blevet styrket. Som Venstres Birthe Rønn Hornbech konstaterede, så udvider*

politikkerne både efterforskningsområdet og strafområdet i terrorloven.

Spørgsmålene er ikke hentet ud af den blå luft, men udspringer fra den faktiske virkelighed. Således er faglige repræsentanter blevet nægtet adgang til Fredericia havn under en konflikt:

- *Vi må ikke længere færdes frit på andre danske havne, heller ikke, når der er strejker og misbrug af arbejdskraft. Desuden fremgår det ikke, hvad straffen er for at bryde loven, og det synes vi er ret betænkeligt. Alt dette gav retsudvalget os ret i, siger Ole Nors fra Havnearbejdernes Landsklub, som heller ikke fandt svarene betryggende:*

- *Vi er ikke blevet klogere. Politikerne siger, at terrorlovene ikke må hindre faglig kamp. Vi spørger bare: Må den faglige kamp foregå på havnen? Det er ikke blevet sikret, slutter Ole Nors.*

-gri

EU-uenighed på arbejdstiden

I sidste uge brød forhandlingerne i EU's ministerrådsmøde sammen over arbejdstidsreglerne.

Stridens æble var først og fremmest muligheden for at stå uden for de regler om arbejdstid, som direktivet foreskriver. Storbritannien var i spidsen for en række lande, som stod fast på at bevare den såkaldte *opt out*-mulighed. På den anden side førte Frankrig og Spanien an for en række lande, der var fast besluttet på, at *opt out*-muligheden skal udfases i løbet af en årrække.

Formandskabet vil gøre et nyt forsøg.

Taget ved næsen

Den parlamentariske opposition føler sig taget ved næsen af justitsminister Lene Espersen (K), idet de mener, at østaf-talen blev indgået på et mangelfuldt grundlag.

Justitsministeren havde nemlig modtaget en række gode råd og ønsker fra landets politimestre, som ville give myndighederne bedre muligheder for at opspore og afsløre illegale østarbejdere. Listen blev imidlertid aldrig bragt de få hundrede meter fra justitsministeriet til beskæftigelsesministeriet, hvor forhandlingerne foregik. - *Det er mildt talt uheldigt, udtaler Elisabeth Geday, ordfører for De Radikale.*

Fondsarbejdspladser reduceret

De udskældte og voldsomt kritiserede fonde – Investeringsfonden for Østlande (IØ) og Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene (IFU) – har skruet deres forventninger om antallet af job ned til det halve.

De to fonde har blandt andet fået kritik for at give store økonomiske tilskud til dansk erhvervsliv i deres bestræbelse på at flytte arbejdspladser til udlandet. Senest har Rigsrevisionen haft riven ude efter IFU. Det samlede antal forventede job er – samlet for fondene – reduceret fra 140.000 til i alt 70.000.

Dobbelt så dyrt at gå på efterløn

Regeringen har en langsigtet strategi for at opnå deres mål med at afskaffe efterlønsordningen totalt. Første skridt er simpelthen at skræmme store grupper af lønmodtagere ud af ordningen, for derved at underminere den, for siden lettere at kunne slette den så populære ordning.

De igangværende forhandlinger om *Velfærdsreformen* afspejler regeringens strategi, idet de har spillet ud med en fordobling af egenbetalingen til efterlønnen: V & K kræver 30 års indbetalinger til ordningen til et forhøjet efterlønskøntingent samt begrænsning af ordningen til fire år – mod de i dag gældende fem år.

Konsekvensen er, at en lønmodtager, der vælger at gå på efterløn som 63-årig, selv kommer til at betale halvdelen af sin udbetalte efterløn. I dag betaler lønmodtagerne kun 25 pct. Statskassen vil herved som sidegevinst opnå en besparelse på 10-15 mia. kr.

John Dahl, formand for HK, siger:

- *Regeringens udspil er slet og ret foragt for almindelige lønmodtagere, der efter langt og hårdt arbejdsliv har behov for at trække sig tilbage lidt tidligere. Det virker, som om regeringen vil piske lønmodtagerne til at blive i*

jobbet. Koste, hvad det vil.

Forbundsformanden har mange kollegaer, der deler hans standpunkt. Men John Dahl mener, at han bedst varetager sine medlemmers interesser ved at gå på kompromis:

- *HK/Danmarks medlemmer vil gerne blive lidt længere på arbejdsmarkedet. HK'erne igen og igen har givet udtryk for, at de ønsker en mere fleksibel efterlønsordning – eksempelvis en ordning med en mulighed for gradvis tilbagetrækning.*

Det er karakteristisk for forbundsformændene, at de godt kan acceptere forringelser, blot det ikke rammer egne medlemmer. Poul-Erik Skov Christensen, 3F, hvor 8 ud af 10 medlemmer ikke vil have ordningen forringet, kan godt anerkende, at ordningen fratages arbejdere i "blødere" erhverv, hvor nedslidningen ikke er så voldsom. LO's formand, Hans Jensen, er også med på at hæve tilbagetrækningsalderen.

Imensforhandler Helle Thorning-Schmidt rask videre på et grundlag, hvor hun – af hensyn til velfærden – kræver, at tilbagetrækningsalderen udsættes med to år. Hvad vil forbundsformændene gøre ved det? -gri

Desperat imperium – tid til udenrigspolitisk nybrud?

Af Patrick Mac Manus

I disse år nedbrydes såvel civile rettigheder på nationalt plan som den internationale retsorden, der er blevet skabt igennem de sidste årtier. På nationalt og globalt niveau viger civile rettigheder og folkeretten for en statslig sikkerhedspolitisk interesse. Begge dele udspringer af den krigstilstand, der har sneget sig ind på os.

Som fremhævet i den seneste årsrapport fra Amnesty International sætter den såkaldte 'globale krig mod terror' den internationale retsorden under stigende pres. Men den 'globale krig mod terror' er blot spydspidsen i en ideologisk, institutionel og ikke mindst militær offensiv, der udgår fra den nuværende amerikanske regering og dens allierede. Anfægtelsen af civile rettigheder og af folkeretten er båret af dybere strategiske mål.

En ensidig, aktivistisk politik, i sidste ende baseret på præventiv krigsførelse eller trussel herom, har medført en tilsidesættelse af FN-Pagten (1945) og af

dens institutionelle regelsæt, af Verdenserklæringen om menneskerettigheder (1948), af Genève-konventionerne (1949, 1977), af konventionen om flygtnings retsstilling (1951), af FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig behandling eller straf (1984), samt af den Internationale Straffedomstol, der påbegyndte sit arbejde i 2003. I stedet sættes et 'ny juridisk orden' eller et 'nyt paradigme' for international magtanvendelse, der søges begrundet i angrebene den 11. september. Men det har længe stået klart, at disse begivenheder mere var anledning end årsag. Den nye, aktivistiske politiske strategi forelå allerede forinden og ventede blot på muligheden for at udfolde sig. Den finder en villig allieret i den nuværende danske regering.

Den politiske nyorientering, der radikaliserer tidligere tendenser i amerikansk politik, åbner for forskellige politiske og økonomiske tolkninger. En efterhånden nærliggende tolkning er, at ameri-

kansk hegemoni eller verdensøkonomisk overmagt er ved at nå sine grænser og i en periode kan blive søgt opretholdt ved militær magtanvendelse. Den militære overmagt vil over tid i ringere og ringere grad svare til den amerikanske økonomis reelle stilling i verdensøkonomien og vil i sidste ende også møde sin egen grænse.

I dette perspektiv kan der forventes en stigende militarisering af USA's politiske system. Som udtrykt for nylig af Tony Judt, professor i europæiske studier ved Remarque Institute, New York University: "I et land, der ikke længere har forrang på de fleste andre felter for

Klart flertal for dansk tilbagetrækning

Af Carsten Kofoed

De danske besættelsestropper skal ud af Irak. Det mener et klart flertal af danskerne ifølge en netop offentliggjort meningsmåling, som er foretaget af Megafon for TV2 Nyhederne.

51 procent af de 1.141 adspurgte siger, at de ønsker de danske soldater hjem, mens kun 40 procent mener, at de danske tropper skal forblive i det besatte Irak.

Meningsmålingen viser en stærkt voksende modstand mod Fogh-regeringens Irak-politik. I marts 2004 mente 72 procent af befolkningen ifølge DR Nyheder Online, at de danske soldater skulle blive i Irak, mens kun 25 procent ønskede, at de skulle komme hjem.

Og sidst i april viste en meningsmåling fra Zapera, at 30 procent ønskede de danske besættelsesstyrker ud her og

nu, mens en fjerdedel ønskede en dato for dansk tilbagetrækning, altså også dengang et klart flertal imod regeringens Irak-politik med tidsubegrænset støtte til USA's oliekrig.

Megafon-målingen viser, at Venstres og De Konservatives vælgere fortsat støtter tilstedeværelsen. Vælgere, der støtter partierne fra De Radikale til Enhedslisten, er til gengæld massivt imod. Dansk Folkepartis vælgere er splittede.

Imens forsvarer VK-regeringen sig med, at Iraks "regering" fortsat ønsker besættelsestropperne i landet.

Men pointen er, og det er noget, som ingen af de såkaldte krigsmodstanderpartier hiver frem i argumentationen, at denne irakiske "regering" er et landsforræderisk marionetstyre, som kun

"regerer" på besættelsesmagts nåde. Iraks "regering" tager ingen beslutninger uden om Det Hvide Hus, som sørger for dens sikkerhed. Det er ikke den, der afgør, hvornår besættelsen ophører. Det gør USA. Og den væbnede irakiske modstand fremskynder denne amerikanske beslutning.

En meningsmåling foretaget af det amerikanske Zogby International i perioden 19. til 23. januar 2005 viste, at 82 procent af Iraks sunnimuslimer og 69 procent af shiamuslimer ønskede de amerikanske tropper ud af Irak øjeblikkeligt, eller når en valgt regering var kommet på plads.

Besættelsen af Irak er dybt upopulær såvel i Irak som i Danmark.

Frit Irak Blog, 3. juni 2006

menneskelig aktivitet, er krig og krige- re blevet de sidste, vedblivende symbo- ler på amerikansk dominans og ameri- kansk livsform." For Andrew J. Bace- vich, professor i internationale studier ved Boston University, kan 'den fjerde verdenskrig' allerede være indledt, dre- vet især af strategiske interesser i at beherske energiforekomster i Centrala- sien og Mellemøsten. Her er den såkaldte 'globale krig mod terror' kun et enkelt slag blandt utallige andre, og muligvis blot ét af de mindre vigtige, mere en afledning end et hovedformål.

Også en stigende irrationalisme vil sandsynligvis præge den truede over- magts politiske adfærd. Den rolle, som kristen fundamentalisme allerede indta- ger, er muligvis et tegn herpå. Funda- mentalisme i alle afarter søger at fast- holde en grund – et eksistensgrundlag, et 'fundament', der allerede er ved at svinde ind. Ved romerrigets undergang vandt kristendommen over andre kon- kurrerende irrationalismer, og den kan også indtage en væsentlig rolle ved det nutidige imperiums forestående magt- tab.

Der er både stor fare og håb forude, og det er altid i faren, at håbet lyser op. Modstanden mod den amerikanske offensiv kan afkorte processen og muligvis bidrage til at begrænse destruktiviteten i den forestående omorganisering af de globale magtfor- hold. På sin vis har modstanden histori- en på sin side, og dette kan give grund til optimisme. Og allerede nu skal der gøres overvejelser om en demokratisk udformning af globale institutioner og regelsæt i et nyt verdenspolitisk system.

For et land som Danmark er det et væsentligt spørgsmål, om man fortsat vil have andel i et vigende imperiums desperate strategi, eller om der allerede nu skal udvikles nye internationale samarbejdsmonstre. Om landet allere- de nu skal indstille sig på at søge nye veje i en verden, der ændrer karakter. Der er andre historier og mentaliteter, vi skal lære at kende. Verden bliver til i en helt anden mangfoldighed i årene, der kommer. At den nuværende rege- ring er en hindring for et sådant uden- rigspolitisk nybrud, står også lige så klart.

Overraskelsernes tid

Det skete i de dage – ej i julen, men midt i pinsen, at sønniken sms'ede efter 22 om aftenen:

- *Er du vågen?*

Det var beskeden – eller i dette til- fælde spørgsmålet.

Vivian og jeg var i gang med at se dummer. Den obligatoriske aftenfilm var som sædvanlig ikke af høj stan- dard, så efter en meget kort overvej- else ringede jeg sønnen op:

- *Hva' så der?*

- *Ja, hej far. Hvordan går det?*

- *Jo tak, udmærket, men det var jo ikke det, der bekymrede dig, da du i en sms'en spørger, om jeg sover. Så, hvad har du på hjertet, ud over fedt?*

Jeg var selv meget begejstret over min lille joke, som også ovre på Dag- centret altid høster bifald. Enten for- står sønnen den ikke, eller også er han så venlig ikke at kommentere den:

- *Nu skal du høre. Malene og jeg er blevet forlovet!*

- *Næh, til lykke med det,* svarede jeg. Jeg var ikke speci- elt forundret. Forlovelse er vel blot ikke mere end en lille udvidelse af kæresteforholdet. Og dog. Da jeg havde tænkt lidt ekstra, måtte jeg spørge:

- *Vil det sige, at du har været*

på knæ med ring og hele molevitten?

- *Selvfølgelig, daddy.*

Det var sket på en restaurant i Fre- densborg med pæn skare gæster, der "blev udsat" for det hele. Jeg blev bare overrasket – positivt, heldigvis.

Få dage efter kom parret på besøg. Jeg ventede i døråbningen på anden sal og bød min kommende svigerdat- ter velkommen med et velovervejet ønske:

- *Jeg vil have børn!*

Malene gav et knus og svarede på min overraskende kommentar:

- *Hvis du opfører dig ordentligt, så kan det være, at du får børnebørn.*

Nogle gange følger overraskelserne i kølvandet af naturkatastrofer.

Således oplevede en af mine aller- bedste venner, Brian, at han og hans familie donerede 500 kroner til ofrene af tsunamien via *Røde Kors'* katastro- fehjælp. Det gik vel til et godt formål.

Brian havde med egne øjne – ganske

vist via satellit-tv – set, hvordan befolkningen led under katastrofen.

Der gik vel et halvt års tid, hvor Brian i denne periode havde lagt øre til megen debat om, hvor hans 500 kr. var havnet. Onde tunger påstod, at mindst halvdelen blev brugt til diæter, løn- ninger og bureaukrati i organisationen selv. Der skete i hvert fald det, at Brian lang tid efter donationen blev ringet op af en *Røde Kors*-medarbejder:

- *Undskyld jeg forstyrrer. Jeg ring- er fra Røde Kors og kan på vores database se, at De har været så elsk- værdig at indbetale et flot beløb på 500 kroner til tsunamiens ofre. Hvis jeg må have lov til at tage lidt af deres tid, vil jeg gerne oplyse dem om deres muligheder for at blive fast bidrag- yder til vores mange gøremål.*

Brian blev så overrasket, at det i nogle sekunder ville svare til, at han var grebet "med bukserne nede", men så fik piben en anden lyd:

- *Jeg skal gi' dig database. Vil du straks få mig slettet af både base og syre! Brug deref- ter jeres energi til at få bragt nødhjælpen frem til tiden og til de rette steder!*

I dag hørte jeg så i radioen, at en troende tilskuer i en eller anden Zoologisk have havde trodset hegnet ind til løvernes domæne, hvor han – måske i anledning af pinsen - havde erklæret:

- *Hvis Gud er til, så vil han frelse mig.*

De overraskede løver overbeviste ham og tilskuerne i løbet af et splitse- kund, at Gud for længst har taget "bil- letten".

De danske statsbaner har kvaler med at opfylde billetkøbernes behov for "tog til tiden". Det gør det ekstra vanskeligt, når der sker togafsporing som følge af det ringe skinnenet. I selv samme radioavis, som ovenstå- ende historie er hentet fra, hører jeg så, at reparationerne af skinnenettet er færdiggjort et døgn tidligere end beregnet! Men der vil først være "tog til tiden" næste dag!

Det var for DSB-ledelsen en total overraskelse, at man kan være forud for tiden!

Reno

Den 26. maj vedtog det amerikanske senat en ny indvandrerslov (S2611). Den betyder bl.a.:

- Nationalgarden skal afpatruljere grænsen mellem USA og Mexico.
- Antallet af grænsebetjente skal mere end fordobles til 25.000 i 2011.
- Der skal bygges 595 km hegn og 805 km spærringer mod køretøjer langs denne grænse.
- Hurtig udsmidning af ikke-statsborgere (dvs. deportation uden høring), som tilbageholdes mindre end 161 km fra grænsen.

- Loven udvider definitionen af og kriminaliserer udeladelse af information eller opgivelse af falske oplysninger til immigrations-relaterede dokumenter. Den forhindrer enhver, der indrømmer dokumentfalsk (indbefattet brug af et Social Security-nummer for at få et job) i nogen sinde at opnå legal status.

- Den udvider begrebet 'indsmugling af udlændinge' og tillader regeringen at konfiskere 'smuglernes' ejendom. For eksempel kan enhver, som inviterer en slægtning uden papirer ind i sit hjem, få sit hus beslaglagt. Kirker, velgørenhedsorganisationer og andre, som hjælper flygtninge og andre 'illegale' indvandrere, kan også straffes.

- Den øger på dramatisk vis statspolitiets og det lokale politis rolle i gennemførelsen af immigrationslovene.

Hvem er "amerikaner"?

I sin tale den 15. maj om immigration fremlagde George Bush sit syn på, hvad en "amerikaner" er. Bush sagde: 'Vi må ære den store amerikanske tradition – smeltediglen – som har gjort én nation ud af mange folkeslag. Vores lands succes afhænger af at hjælpe nytilkomne til at assimileres i vort samfund og omfavne vores fælles identitet som amerikanere. Amerikanere bindes sammen af vores fælles idealer, værdsættelsen af vores historie, respekten for det flag, som vajer over os, og evnen til at tale og skrive det engelske sprog.'

Bushs definition af 'amerikansk identitet' afslører ham som talsmand for racisme og national undertrykkelse.

Millioner af amerikanere har demonstreret mod Bush's anti-immigrationsreform

USA er et land, som defineres af dets nationale grænser, indenfor hvilke der befinder sig mange folk og nationaliteter. Bushs påstand om, at 'smeltediglen' gør os til 'én nation', er en åben fornægtelse af rettigheder og lighed for – ja, tilmed eksistensen af – det puertoricanske folk, det mexicanske folk, de indfødte folk og andre. Hans insisteren på, at 'amerikansk identitet' defineres af det engelske sprog, er endnu et angreb på og racistisk hetz mod minoritetsfolk.

Bushs definition af 'amerikansk identitet' stempler ham som fascist.

Ved at erklære, at en person må acceptere 'fælles idealer' for at betragtes som 'amerikaner', har Bush på en feudaltheres eller en Hitlers manér opstillet et ideologisk kriterium for borgerskab. En af de mest

grundlæggende menneskerettigheder er retten til at følge sin samvittighed – ethvert menneskes ret til at tænke og tro, som det vil, og fastlægge sine egne idealer. Alle, som er borgere inden for USA's grænser, er 'amerikanere' – med lige rettigheder og ansvar.

Og hvad Bushs 'ideal' angår – som omfatter imperialistisk krig, racisme og udbytning – så 'deler' han dem kun med en lille brøkdel af landet, nemlig de kapitalistiske udbyttende og deres støtter.

Bushs tale den 15. maj viser igen, hvordan de kapitalistiske politikere oppis og udnytter et hysteri mod indvandrere til at angribe hele det amerikanske folk. De ophidser til racisme og prøver at øge undertrykkelsen, som påtvinges folk fra minoriteterne. De

pådukker landet fascistisk ideologi og forlanger troskab og lydighed over for deres 'ideal' om krig, racisme, udbytning og undertrykkelse.

Nej! George Bush har intet at sige om det amerikanske folks virkelige identitet – denne store familie af nationaliteter. Denne identitet skabes uophørligt af massernes liv, overbevisninger og kampe; den skabes i kampen mod George Bushs og den kapitalistiske regerings racisme og fascisme. Den opstår i kampen for alles rettigheder og frigørelse.

Artiklen er oversat fra særudgaven af 'The Worker', 22. maj 2006.

S 2611 erklærer engelsk som det nationale sprog og fremhæver, at ingen har 'ret, bemyndigelse eller krav på at den amerikanske regering eller en hvilken som helst af dens embedsmænd eller repræsentanter handler, kommunikerer, udfører eller yder tjenester eller giver adgang til materialer på noget andet sprog end engelsk. Den øger også de krav til at beherske engelsk, som stilles for at opnå indfødsret.

S 2611 vil skabe et obligatorisk jobtilladelses-kontrolsystem (EEVS) for elektronisk at tjekke alle jobsøgendes arbejdstilladelser (hen ved 50 millioner om året). Når immigranter søger job, skal de kunne stille med et 'ansættelsestilladelsesdokument', og amerikanske borgere skal enten fremvise et pas, et kørekort eller det statslige id-kort.

Kort sagt skal alle have en regeringsudstedt 'papirtilladelse' for at arbejde. Regeringen vil også oprette en gigantisk database over alle borgere og visum-indehavere.

Alle immigranter, som har været 'illegalt' i landet i mindre end to år, skal umiddelbart kunne deporteres. Immigranter, som har været i landet 'illegalt' i mellem to og fem år, kan få tilladelse til at arbejde i tre år mere og vil så blive tvunget til at forlade det.

- Immigranter, der har boet 'illegalt' i USA i mere end fem år, vil få tilladelse til at gøre sig 'fortjent' til statsborgerskab. De skal være uafbrudt i arbejde i mere end seks år, betale bøder, strafafgifter og bagudskat, have gennemført et tjek af deres baggrund og bevise deres engelskkundskaber og kendskab til amerikansk 'væremåde'. Derpå kan de få tilladelse til at ansøge om naturalisering.

USA's milliard-dollar-ambassade i Bagdad

Af Leigh Saavedra

Det er det anslåede beløb: en milliard dollars for at bygge en ny ambassade i Irak, skønt kun halvdelen af beløbet er blevet afsat indtil videre. Det vil blive klodens største ambassade, den største, verden har kendt, på størrelse med Vatikanet i Italien.

Amerikanske ambassader fylder normalt knap 5 hektar land. Denne vil fylde 50, bestå af 21 bygninger med egne vandboringer, et elkraftværk og et spildvandsanlæg, som gør det enorme bygningskompleks uafhængigt af Irak, hvis 'midlertidige' regering solgte jorden til USA i oktober 2004. De nærmere betingelser ved aftalen er ikke kendte.

Det massive kompleks vil rumme to større bygninger med diplomatkontorer, ambassadør og stedfortrædende ambas-

sadør-boliger, lejligheder til personalet, og et større rekreativt anlæg, som vil rumme svømmebassiner, idrætsanlæg, restauranter og den amerikanske klub.

I dette tilfælde ligger humlen ikke i detaljerne, men i hele foretagendets monumentale omfang og omkostninger. Ligheden med en lille befæstet by er skræmmende for dem, som opponerer mod en permanent amerikansk tilstedeværelse i Irak, som allerede er ødelagt af amerikanske bomber og forarmet uran – og kernen i denne frygt er spørgsmålet om, *hvorfor* det hjemme gældsatte og i Irak og det meste af Mellemøsten foragtede USA banker sig så højlydt for brystet med dette projekt. Er det finalestykket i 'Shock and Awe'?

De, som arbejder i ambassade-byen,

bliver beskyttet af ekstraordinære sikkerhedsforanstaltninger, som varetages af marinekorpset. Der vil blive fem supersikkerheds-indgange samt en nødind- og udgang, ifølge en rapport fra senatets komité for udlandsforbindelser.

Udlandsforbindelser? Formodentlig var forhåbningen på et eller andet tidspunkt at lede efter olivengrene, at USA og Irak gav hinanden hånden og enedes om at starte forfra. Så mod hvem er denne enorme og enormt dyre beskyttelse nødvendig? Var vi nogensinde bare i nærheden af at kunne kalde os 'befrirelse'? Hvilken tankegang ligger bag dette i et land, som det Hvide Hus siger, det vil overdrage til irakerne så hurtigt som muligt? Det var jo os, der bragte 'friheden' til Irak. Så hvorfor denne gigantudgift, samtidig med at det amerikanske folk endelig er vågnet op og har vendt sig mod invasionen og besættelsen af et land, som vi nu ved aldrig var en trussel mod USA eller nogen andre?

Vi kan spørge vores neokonservative bekendtskaber og ikke-politiske venner: Kan I læse om dette byggeri, se på de astronomiske beløb, tænke på det boligløse, sygdomsplagede irakiske folk, der lider under den højeste arbejdsløshed i sin tilværelse og har svært ved at finde rent vand – og så for alvor tro på, at USA drog til Edens Have for at hjælpe det irakiske folk?

Fra krigstilhængerne hører vi, at vi aldrig hører de *gode* nyheder, at medierne kun gengiver de *dårlige*. Vi må altså konkludere, at dette vilde *tys-tys*-projekt, monumentet for vedvarende besættelse, et enormt vagttårn over hele Mellemøsten (og dens olie), er de gode nyheder.

Men det er stille rundt om. Der ligger en stor buffer mellem de mennesker, som ønsker dette vanvid bragt til ophør, og lyden af hamre og kædesave, som bygger mure, og flere mure, og flere. For den engang så stolte irakiske civile er enhver trillebørfuld mørtel, som slæbes over den nye belægning, som dækker meget af det gamle Babylon, et symbol på uendeligt tab.

Oversat og forkortet af KP
fra *oldamericancentury.org*

Jugoslaviens endelige opsplitning

Under stor international mediejubel fuldbyrdedes den af USA og EU-landene iværksatte opsplitning af det tidligere Jugoslavien, da Montenegro med 630.000 indbyggere efter en folkeafstemning erklærede sig som en selvstændig stat og skilte sig fra Serbien.

Det er den sjette statsdannelse, der er kommet ud af det tidligere Jugoslavien.

Folkeafstemningen gav en meget snæver margin for statsdannelsen – 55,4 pct. i forhold til de krævede 55 pct. Af den montenegrinske befolkning erklærer 32 pct. sig for serbere. Mens montenegrinere bosat i udlandet kunne deltage i valget, fik montenegrinerne bosat i Serbien ikke lov til det. Man formoder, at resultatet var blevet anderledes, hvis det havde været tilfældet.

USA og EU spillede en aktiv rolle i at støtte Montenegros statsminister

Milo Djukanovic, der har været hovedmanden i kampagnen for den ny statsdannelse. Mens Serbien har været udsat for sanktioner, blev Montenegro holdt uden for. Det fik en række begunstigelser, har allerede indført euroen som valuta – og venter nu en hurtig optagelse i EU.

Den ny opsplitning af Balkan og opløsningen af Jugoslavien har skabt en række kraftløse småstater i det 'nye Europa', som er helt i hænderne på USA og EU. Bag alle fraserne om 'selvstændighed' og 'uafhængighed' er de ofre for imperialismens klassiske del og hersk-politik.

Der er nu lagt en rød løber til EU-medlemskab ud for de nye stater – undtagen Serbien. Spørgsmålet om serbisk tilknytning til eller medlemskab af EU deler imperialistmagterne.

'Franske tilstande' i Chile

Protestbølgen med krav om væsentlige uddannelsesreformer fortsatte i Chile, da elever den 5. juni påbegyndte en landsomfattende strejke.

Der var protester over hele landet, og i hovedstaden Santiago rapporteres om store sammenstød med politiet, mere end 100 sårede og flere hundrede arresterede.

Elevorganisationen ACES har opfordret Chiles mere en million skoleelever og studerende til at deltage i en 'social strejke' for at reformere hele skolesystemet. Det blev etableret under Pinochets fascistiske diktatur (1973-1990), som var en prøveklud for nyliberalistiske 'reformer', også i international sammenhæng.

Strejken støttes af mere end 100 sociale og folkelige organisationer.

Blandt elevernes krav til Michelle Bachelets regering er gratis transportmuligheder til og fra skolerne, gebyrfri indskrivning på landets universiteter samt forkortelse af den nuværende 8-timers skoledag.

Protesterne brød ud, efter forhandlingerne mellem elevernes repræsentanter og 'centrum-venstre'-regeringen under ledelse af den nyvalgte socialdemokratiske præsident Michelle Bachelet var brudt sammen. Mange skoler og uddannelsessteder blev besat og undervisningen indstillet de fleste steder i landet.

Studenternes organisationer og flertallet blandt universiteternes personale erklærede deres solidaritet med skoleelevernes krav og proklamerede en landsdækkende 24-timers strejke den 29. maj. Den 30. maj gennemførtes den hidtil største demonstration af elever og studerende i 34 år. De blev mødt med massiv politiundertrykkelse 'for at forhindre franske tilstande'. Mere end

1.000 blev arresteret, og præsident Bachelet så sig tvunget til at fyre Santiagos politichef pga. korpsets brutalitet.

Den 1. juni foretog Bachelet-regeringen en række indrømmelser: adgangen til universiteterne skulle være gratis, der skulle være gratis transport for fattige studerende – og hun lovede at se på en gennemgribende reform af hele uddannelsessystemet. Den 3. juni afviste elevorganisationerne præsidentens tilbud og opfordrede til en ny protestdag den 5. juni.

Den chilenske elevrevolte har fået bred opbakning af faglige og sociale organisationer. Særligt aktivt er Mapuche-indianerne gået ind i protesterne. De gjorde samtidigt opmærksom på

regeringens diskriminerende racistiske forskelsbehandling af dem. (Note 1)

Det er med andre ord ikke lykkedes den tre måneder gamle regering eller politiet at forhindre 'franske tilstande'. Eleverne fastholder deres krav og kæmper videre – til trods for foreløbige indrømmelser fra Bachelet.

KP/Autonom Infoservice

Note 1. De fleste af landets 1,2 mio. Mapuche-indianere – ud af en samlet befolkning i Chile på 15 mio. – er flyttet til byerne, specielt til hovedstaden Santiago. De fleste lever under ekstremt prekære forhold: Mange kvinder arbejder under slaveagtige forhold for den chilenske middelklasse, mens mændene som oftest henvises til hårde og underbetalte job.

Mapucheindianerne er i dag fordrevet fra deres områder af store delvist udenlandsk ejede tømmerselskaber. De oprindelige skove med kaneltræer, sydbøg og araucarier, som leverede råstof til mapucheindianernes huse, naturmedicin og totem-pæle, er i dag erstattet af fyrretræsplantager, der dræner vandet og besprøjtes med kemikalier, som forgifter jorden. Alene under Pinochet-diktaturet fik mapucheindianerne frataget 400.000 hektar jord. Det traditionelle indianske fælleseje af jorden havde dårlige kår under diktaturet og er i dag ilde set af det meget neoliberalt prægede Chile.

Studenterprotester i Grækenland

I den sidste måned har der været betydelig uro på de græske universiteter. Mere end 200 fakulteter har været besat af studerende i protest mod en foreslået 'reform' af de videregående uddannelser fra den konservative regering. Protesterne retter sig ikke mindst mod planerne om at oprette private universiteter.

'Reformen' vil også stramme kravene til de studerende med hensyn til at bestå eksaminerne inden for en vis tid og ikke overskride den normerede studietid.

Den nuværende udstrakte universitetsfrihed, som også begrænser politiets adgang til universiteterne, skal i praksis afskaffes.

Den 25. maj marcherede tusinder af studerende gennem Athen.

Alle tidligere regerings forsøg på at inkorporere EU's nyliberalistiske

Studenterdemonstration, Athen

uddannelsesdirektiver i lovgivningen er hidtil slået fejl. Store bevægelser i 1991, 1992, 1995, 1998 og senest 2001 har bremset dem. Nu forsøger men igen. Regeringen har erklæret, at dens 'reform' ikke vil blive bremset af protester.

Bush-Olmert-aksen

Af Robert Dreyfuss

Israels statsminister Ehud Olmert kalder det "konvergens" eller "samordning". Men uanset hvad man kalder det, er Olmerts nye plan for ensidig fastlæggelse af endelige grænser for staten Israel ved inddragelse af solide lunser af den israelsk besatte Vestbred farlig og kan sætte forholdene i brand. Ifølge den vil Israel i 2010 have fuldendt den 664 km lange mur af beton, pigtråd og elektriske hegn, der slanger sig gennem det besatte område. Undervejs er det tydeligvis hensigten formelt at inddrage områder med jødiske bosættelser, især omkring den omstridte by Jerusalem, fastholde det meste af eller hele Jordandalen og gøre permanent krav på udvalgte andre beboelsescentre i området erobret af israelske styrker i 1967.

Måske fordi selve planens ensidighed virker tiltrækkende på præsident George W. Bush, eller måske simpelthen fordi Olmert har fremlagt den som et

dristigt angreb på terroristiske kræfter, har Olmert-planen stor tiltrækningskraft på præsidenten. Under et triumfbesøg i Washington i sidste uge fik Olmert støtte til sin plan fra det Hvide Hus og høstede hæmningsløs begejstring på Capitol Hill.

Vesteuropa, Rusland og de Forenede Nationer (de tre andre parter, som sammen med USA udgør den kvartet, der skal lede fredsprocessen i Mellemøsten) er rædselsslagne over Olmerts ideer. De ser dem med rette som afslutningen på "køreplanen" for fred i Mellemøsten, der har oprettelsen af en levedygtig palæstinensisk stat som sit mål.

Det, Olmert foreslår, er en ensidig fred gennem dekret, påtvunget palæstinenserne af Israel gennem våbenmagt og med amerikansk opbakning. Den tidligere leder af de palæstinensiske sikkerhedsstyrker Mohammed Dahlan siger ligeud:

"Olmerts plan er den farligste plan

Ved at nægte palæstinenserne nogen som helst del af Jerusalem, ved at skabe et kludetæppe af Bantustans samt ved på forhånd at afvise ethvert palæstinensisk krav om deres flygtninges ret til tilbagevenden vil Israel lægge grunden til fremtidige konflikter.

fremSAT de sidste 10 år."

Ganske vist bevirker den konstante splittelse mellem realister og neokonservative i Bush-administrationen, at de også er uenige om Olmerts plan.

Stribebukse-gruppen i udenrigsministeriet, der er institutionelt forpligtet på køreplanen og erkender, at Olmerts ideer vil dømme regionen til endnu en generations kampe, modsætter sig det, som Olmert kom til Washington med.

Men ifølge kilder i USA's efterretningstjeneste er der høje i vicepræsi-

Hvorfor palæstinensisk folkeafstemning?

Af Henning Paaske Jensen

Den palæstinensiske præsident Abbas' iværksættelse af en pludselig "folkeafstemning" må ses som udtryk for det pres, Israel og USA ligger på palæstinenserne, og som et led i Abbas (og Fatahs) forsøg på at svække Hamas blot få måneder efter, det palæstinensiske folk på de besatte områder gav Hamas en klar sejr og Fatah et knusende nederlag.

Valget var en stemme for det palæstinensiske folks fulde rettigheder, en erkendelse af tidligere "køreplaners" fallit, i ly af hvilke Israel blot har konfiskeret mere og mere af Vestbredden og Øst-Jerusalem, og hvor palæstinenserne i Gaza lever som i et fængsel.

Et valg, som er blevet fulgt op af en afstraffelse og udsultning af det palæstinensiske folk, med økonomisk boykot fra Israel, USA og EU, fordi de nægter opgive deres rettigheder.

Abbas' udspil om en "folkeafstemning" med en indirekte anerkendelse af Israel, kommer kort tid efter

Olmerts besøg hos Bush. Her bekræftes det tydeligt, at de to ikke har til hensigt at anerkende palæstinenserne rettigheder – tværtimod bekræfter de hinanden i udsalg af disse i strid med international lov med inddragelse af store dele af Vestbredden og fastholdelse af 80 % af bosættelserne.

Man skulle synes, der lige nu var al mulig grund til samlet og forenet palæstinensisk fokus på den kriminelle strategiske udvikling, Bush og Olmert bekræfter hinanden i.

Der er behov for, at det internationale samfund støtter palæstinenserne i opfyldelsen af deres rettigheder. At Israel trækker sig fuldstændig tilbage fra de besatte områder, anerkender det palæstinensiske folks rettigheder og overholder flygtninges ret til tilbagevenden.

I stedet forsøges tingene vendt på hovedet

Det er det besatte palæstinensiske

folk, som frarøves mere og mere land, der afkræves anerkendelse af et racistisk Israel med forrang for jøder, hvor palæstinensere lever som andenklassens borgere, og hvor flygtninge ingen ret har til tilbagevenden.

Man skulle synes, palæstinenserne stemme i de besatte områder lige er blevet hørt!

Ønsker man reelt at høre det palæstinensiske folks stemme, så kan man ikke komme uden om de millioner, som lever i landflygtighed, og den mere end én million palæstinensere, som bor i Israel. En sådan folkeafstemning i en styrket position vil kræve lang tids forberedelse for at have nogen chance for at udtrykke det palæstinensiske folks ønsker.

Det er svært at se, at den proklamerede folkeafstemning i den nuværende situation vil kunne hjælpe det palæstinensiske folk, uanset resultatet. Men derimod palæstinenserne hovedmodstandere Israel og USA.

dent Cheney's kontor, der slutter stærkt op om Olmert's planer – især John Hannah, vicepræsidentens rådgiver vedrørende national sikkerhed, og David Wurmser, vicepræsidentens mellemstrådgiver, begge amerikanske tilhængere af det yderste højre i Israel, som frembragte Ariel Sharon, Bibi Netanyahu og Olmert.

Og i sidste uge vandt disse en stor sejr. Præsident Bush omtalte Olmert's ensidige plan og kaldte den *“dristig”*. Bush tilføjede: *“Statsministerens ideer kan vise sig at være et vigtigt skridt i retning af den fred, vi begge støtter.”*

Langt nede i en artikel i New York Times blev Bush-administrationens uenighed om Olmert-planen fremstillet som en strid om ord:

Der har fundet forhandlinger sted i den sidste uges tid om, hvordan mr. Bush skulle betegne mr. Olmert's forslag om tilbagetrækning, idet amerikanerne er ivrige efter ikke at fremstå som støtter af, hvad palæstinenserne kunne kalde et israelsk røveri af besat område. Efter først at have antydnet, at mr. Olmert's ideer var *“interessante”*, gik forhandlerne videre til at kalde dem *“konstruktive”* og endelig *“dristige”*, hvilket israelerne syntes godt om.

Det siger sig selv, at NY Times ikke nævner, om *“hensynsløs”* var et af de adjektiver, striden stod om.

På overfladen lader USA, som om det stadig holder sig til den gamle køreplan, og gør et stort nummer ud af stadig at lægge pres på den israelske regering for at fortsætte forhandlinger med Abbas, som på sin side kæmper for at demonstrere sin magt over for den nye palæstinensiske regering ledet af Hamas. Men Olmert, der er ivrig efter at udnytte Hamas' fremgang til at retfærdiggøre opgivelse af fredsforhandlingerne som hans parti har været imod

i årtier, lader ingen anledning ubenyttet til at underkende Abbas.

“Han er magtesløs,” siger Olmert. *“Han er hjælpeløs.”*

De Forenede Stater hjælper Olmert umådeligt meget ved at tage radikale skridt til at isolere og binde Hamas med strenge politiske og økonomiske sanktioner.

Og i Bush-administrationen er der neokonservative som Hannah og Wurmser i Cheney's kontor og Elliot Abrams i det Nationale Sikkerhedsråd, der insisterer på, at Abbas ikke længere kan være en troværdig partner i en fredsproces. Så det ser ud til, at de har overtalt administrationen til at støtte Olmert's ensidige plan.

Det er alt sammen noget, der går hurtigt. Ifølge Olmert vil Israel opgive selve håbet om fredsforhandlinger med udgangen af 2006 og derefter iværksætte deres *“konvergens”*. Haaretz, en ledende israelsk avis, siger, at i sidste uge blev Bush og Olmert enige om en plan for at begynde at iværksætte planen. Til juli, siger Haaretz, *“vil Israel og USA begynde hemmelige forhandlinger om konvergensplanen”*. USA-siden vil blive ledet af Abrams.

Bush's støtte til Olmert's ensidige plan er af samme karakter som USA's invasion af Irak, den bralrende tale om krig mod Iran og alt det andet. Den er en åbenlys krænkelse af FN og international lov, ser stort på alliancer og provokerer med fuldt overlæg rivaler som Rusland og Kina.

Bush går endda et skridt videre, idet han gentagne gange har erklæret, at USA's væbnede styrker er forpligtede til at forsvare Israel mod ethvert angreb. *“Jeg sagde til statsministeren, hvad jeg tidligere har erklæret offentligt: Israel er en nær ven og allieret for USA,”* sagde Bush i sidste uge. *“Og i tilfælde af et hvilket som helst angreb på Israel vil USA komme Israel til hjælp.”*

Men man skal ikke vente at høre megen kritik af den nye Bush-Olmert-akse fra andre sider af USA's politiske spektrum. Der er næsten ingen, der spørger om, hvad Bush helt præcist mener, når han siger at USA vil *“komme Israel til hjælp”*. Under hvilke betingelser? Der er ingen forsvarsaftale, der binder de to lande sammen, og Israel indgår ikke i

nogen alliancer. Hvad er det helt præcist, præsident Bush forpligter USA til at gøre?

Hvis man spekulerer over, om Kongressen vil lade sig forurolige over alt dette, skal man ikke være bekymret. Det vil den ikke. I sidste uge talte Olmert til en samlet session i Kongressen under sit besøg i USA, og udskriften viser, at han blev afbrudt ikke mindre end 39 gange af bifald. Ifølge et referat modtog han hele 16 stående ovationer. Olmert lovprieste den lov mod palæstinensisk terrorisme, der tidligere denne måned blev tromlet gennem Kongressen af en to-parti-koalition med kun 37 stemmer for. Det er en forholdsregel, der ikke blot fordømmer Hamas, men også vil indføre drakoniske sanktioner mod palæstinenserne og endda forhindre Abbas i at besøge USA.

Olmert citerede Bibelen (2. Samuels bog) for at retfærdiggøre Israels politik og udtrykte sin tilslutning til det kristent-zionistiske højre, der ser Israel som budbringer om Jesus Kristus' genkomst. Han hævdede, at palæstinenserne tydeligvis ikke ønsker at forhandle om fred, og sagde, at Israel selv vil påføre dem sin egen fred. *“Israel vil søge andre alternativer til at styrke vores fremtid og udsigten til håb i Mellemøsten,”* advarede Olmert.

Hvis Olmert's *“konvergens”*-plan gennemføres, vil den være virkeliggørelse af det israelske højres hedeste ønske: formel etablering af et Storisrael og tilintetgørelse af palæstinensiske krav på en stat.

Ved at nægte palæstinenserne nogen som helst del af Jerusalem, ved at skabe et kludetæppe af Bantustans i Gaza og på Vestbredden samt ved på forhånd at afvise ethvert palæstinensisk krav om deres flygtninges ret til tilbagevenden vil Israel lægge grunden til fremtidige konflikter, eftersom ingen palæstinenser vil acceptere denne løsning.

Robert Dreyfuss er forfatter af Devil's Game: How the United States Helped Unleash Fundamentalist Islam (Henry Holt/Metropolitan Books, 2005). Dreyfuss har specialiseret sig i emner vedrørende politik og national sikkerhed.

Oversat af Minna Skafte Jensen for Boykot Israel.

Rejsebrev fra Leros

'Alle mennesker skal en dag have to ben'

Klaus Riis har sendt følgende beretning fra den græske ferieø Leros.

Den makigrønne rutebil holder i den stikkende middagssol over for taxa-oholdepladsen i den snævre hovedgade i Platanos. Vi ser den på vej til det lille lokalhistoriske museum. Bussens underside er tæt belagt af støv, og den er tom. Intet spor af chaufføren.

Vi er på Leros, en af de græske dodekanesiske øer, halvanden time fra Kos, der igen ligger i gåafstand fra den tyrkiske kyst. Hvis man altså kunne gå på det blikstille Middelhav, hvor den brændende sol om sommeren opdeler alt i hvidt og azurblåt. Ikke som i Danmark, hvor havet altid er gråt, eller grønligt, og himlen undertiden blå. Måske kan man gå på vandet. Intet virker helt umuligt her.

Leros er fyldt af mirakler, sat i system af den græsk-ortodokse kirke og dens cylindriske sorte præster. Til hver eneste af de mere end hundrede kirker og kapeller knytter der sig mere eller mindre fantasifulde sagn, mest det første.

Platanos ligger på en bjergside på vejen op mod øens velbevarede vartegn fra feudaltiden, den knejsende Johanitterborg, der lige fra den hurtige solnedgang ligger projektorbelyst som en svævende ø i luften mellem den sorte himmel og det sorte bjerg, indtil lyset bryder frem igen i en kort, sval morgen.

I et par hundrede år blev Leros som de andre øer styret af de fromme ridder fra Rhodos, indtil de i næsten 400 år blev en del af det osmanniske rige.

Det lille museum giver et tværsnit ikke bare af Leros' historie, men en stor del af Middelhavets, strategisk placeret som den er som dobbelt indfaldsvej – til Grækenland og Europa, til Tyrkiet

Cafétid på Leros

og Mellemøsten. Det har hentydninger til Middelhavs-imperiernes storhed og successive fald.

Sporene fra den omtumlede historie findes overalt, tilbage til den neolitiske tid. Fra resterne af et antikt Artemistempele, over levnene fra det romerske

imperium, som en del af det byzantinske rige i århundreder, fra korsfarerne, fra tyrkerne.

Den, der beherskede øerne, beherskede hele denne del af Middelhavet. Museet orker ikke at føre historien op gennem et af de mest dramatiske århundreder i dets årtusindgamle besættelseshistorie, hvor den for alvor bliver kompliceret – sidste århundrede, det 20. Den kræver mere plads, end bygningen råder over, og store dele af den er for smertelige til at kunne fortælles. Den gemmes bare væk, indtil videre, under en brændende, historieløs sol og et smilende stille hav, hvor intet, synes det, kan forstyrre den rolige indbydende overflade.

De 8.500 indbyggere gør, hvad de altid har gjort: De smiler, elsker musik, elsker dans, forvandler enhver religiøs højtid til en fest. De har altid været græske, og de prøver at overleve. De vil være der – også når de nuværende NATO-installationer mod nord er væk. De er godt skjult på et øde bjerg, camoufleret af træer, der ellers ikke kan vokse der, og må ikke fotografes.

Ved Gourna-bugten, Leros

Kastro - "Borgen" - knejser over Leros

På vejen tilbage fra museet kommer vi igen forbi bussen og taxaholdepladsen. Den holder der endnu og tvinger bilerne og de myldrende scootere, kvinderne drøner rundt på, til at bremse op og manøvrere forsigtigt rundt om skarpe hushjørner, og får de gående til at presse sig op mod gavlene. Chaufføren må være meget tørstig. Den er stadig tom.

Der er godt nok flere stoppesteder i byen, men ingen køreplan, og ingen har nogensinde set bussen køre i rutefart. Det betyder heller ikke noget, for man kan komme hvor som helst på øen med taxa for en pris, der svarer til en enkelt eller højst to busbilletter i København. De får et særligt ø-tilskud, der holder priserne nede. Også bussen lever af tilskud, til at køre med skolebørn – og den får vist et ekstra EU-tilskud for at lade, som om den også tager passagerer med.

Næste gang, vi kommer forbi holdepladsen, er den væk.

Da det osmanniske rige brød sammen i 1912, snuppede italienerne øen. I en kort periode efter den græske frihedskrig var Leros en del af Grækenland, men en stormagtsaftale leverede den tilbage til tyrkerne. Nu var det italienernes tur. De byggede en hel by og en flådehavn ved Lakki-bugten, tre-fire kilometer fra Platanos. Ingen snævre gader dér, de var lige, umådeligt brede efter leriotiske forhold, og blev omkranset af kaserner, barakker, administrationsbygninger, depoter, havneanlæg – og en skole, hvor lerioternes børn kunne lære at læse og skrive, italiensk selvfølgelig. Officererne blev anbragt i smukke art deco-bygninger med kunst-

vandede haver, hibiscustrær, blomstrende nerier og knaldrøde og hvide pelargonier.

I klipperne ud mod den forbjergslukkede indsejling til bugten sprængte italiensk militær kilometervis af tunneller og gange. En enkelt af disse er i dag restaureret og åbnet som museum for kampen om Leros i 1943, et af de større slag om magten i Middelhavet under Anden Verdenskrig. De siger, at det var dette sted, der inspirerede Alistair MacLean til bog- og filmsuccesen "*Navarones kanoner*". Det er muligt – det kan også være en af øens talløse ubestridte legender. Historiske fakta fortoner sig mellem solen, havet og klipperne, som i begyndelsen af juni bliver lilla, når middelhavslungen i form af tusinder af timianbuske giver sig til blomstre og bedøve alle sanser.

Da italienerne faldt ud af krigen, øjnede Churchill en chance for at bruge øen som springbræt for erobringen af Grækenland og Balkan. Han sendte en bataljon fra Ægypten til Leros og flere til Samos, hvor de overtog kontrollen i en gnidningsfri magtdeling med de krigstrætte italienerne. Så kom tyskerne, med bombefly og elitestyrker. Halvan-

Italiensk Art Déco biograf, Lakki

den måned varede det, englænderne blev slået eller taget til fange, italienerne kapitulerede, og Leros var under tysk kommando for resten af krigen, dens sidste tyske sejr. En velplejet britisk militærkirkegård holder minderne i live.

Briterne vendte tilbage ved krigens slutning, og først i 1948 blev Leros og de dodekanesiske øer forenede med det græske moderland.

Lerioterne gjorde, hvad de altid har Lgjort. De overtog de forsvundne besættelsesmagters efterladenskaber. Den italienske by og militærbygningerne kunne bruges. Der kom græsk skole og gymnasium. Men det var under borgerkrigen, og militæranlæggene ved Lakki og andre steder kunne også genbruges til andre formål. De britisk og amerikansk-støttede reaktionære, som fik magten i Athen – monarko-fascisterne – anbragte tusinder af kommunistiske og andre demokratiske fanger på øerne. En gigantisk italiensk administrationsbygning blev til genopdragelsesanstalt for de slagne partisaners forældreløse børn.

En del af barakkerne og bygningerne blev også taget i anvendelse som galeanstalt. Psykisk syge fra hele Grækenland blev stuvet sammen her, stort set uden professionel pleje og behandling, ikke engang for fysiske sygdomme. Frem til forholdene engang i begyndelsen af 90'erne blev afsløret og blev til en kæmpeskandale, ledsagede skrigene fra de syge turister og beboere på deres færd. Sindssygehospitalet er nu øens største arbejdsplads og har forhindret den i 100 pct. at overgive sig til turismen, som de fleste andre øer har gjort det.

Jannis Ritsos (1909-1990)

En af Grækenlands store digtere, Jannis Ritsos, var under borgerkrigen i fire år frem til 1952 indespærret i forskellige 'rehabiliteringslejre', som de nye døds- og torturlejre for kommunister og demokrater kaldtes. Spærret inde på nabøen Limnos skrev han:

*Ved siden af dig tager den invalide sit ben af,
inden han lægger sig til at sove,
og stiller det hen i et hjørne – et tomt ben af træ.
Du må fylde det, som du fylder en urtepotte med jord
for at plante blomster,
ligesom stjernerne fylder mørket,
ligesom eftertanke og kærligheden fylder
fattigdommen
ganske langsomt.*

*Vi har besluttet, at alle mennesker en dag
skal have to ben,
en bro af glæde fra øje til øje, fra hjerte til hjerte.
Derfor, ligegyldigt hvor du sætter dig ned,
mens du sejler ud til deportationsøen,
blandt sækkene på dækket,
bag ved gitrene i gennemgangslejren,
tæt ved døden, som ikke siger "i morgen",
blandt tusinde krykker, som stammer fra bitre, forkrøblende år,
derfor siger du "i morgen"
og sætter dig ned, rolig og sikker,
ligesom den retfærdige sætter sig over for andre mennesker. (1)*

Ritsos overlevede, skrev bag pigtråden, sammen med kammerater (isolation var undtagelsen), tegnede på papirstumper, samlede småsten, som han bemalede som morgendagens amuletter.

Efter løsladelsen voksede hans ry som digter, han blev verdenskendt, ikke mindst for sit samarbejde med Mikis Theodorakis, der satte mange af hans tekster i musik.

Ritsos blev det frie Grækenlands digter – det Grækenland, der blev slået til jorden af den hjemlige reaktion og af britisk og amerikansk imperialisme, men som i hjertet var ubesejret og uovervindeligt.

Den blodige nedslagtning af den kommunistisk ledede frihedskamp var ikke slut med det anglo-amerikanske 'demokratis' triumf i begyndelsen af den kolde krig.

Ritsos var ikke færdig med fangeøerne, og Leros var ikke færdig med politiske fanger.

Under det NATO-støttede militærdiktatur 1967-74 var han bag pigtråd igen, i fire år på Yaros og Leros, derpå kræftsyg i husarrest på Samos. Internationalt pres sikrede, at Theodorakis kunne gå i eksil.

Alene til Leros blev der sendt 2.500 politiske fanger med deres 1.000 fangevogtere. De italienske barakker både på øens sydlige og nordlige del blev igen taget i brug.

Der bliver ikke talt meget om denne side af den nyere historie, og der er ikke rejst noget monument for fangerne på Leros. Endnu ikke, i al fald. Den dybe splittelse af Grækenland og grækerne igennem det 20. århundrede er ikke helet, sårene endnu ikke lægt, heller ikke med EU-midler. Fangeøen er 'glemt'. I turistbrochurerne kaldes Leros for *Artemis' Ø*, eller jagtguddinden *Dianas Ø*. De politiske fanger udgør da også kun en brøkdel af dens historie om den evige besættelse, som havet udvisker og solen brænder væk.

Den moderne tids græske frihedskæmpere har til gengæld sat deres eget monument. På Leros måtte det nødvendigvis blive i en kirke. Agia Kioura hedder den, i Partheni-bugten, på den nordlige spids. Heroppe på militærbasen interneredes en række af de mere prominente fanger under diktaturet, som nød en vis international beskyt-

telse. Tre af dem – Manolis Glezos, Kyriakos Tsakiris og Andonis Karagiannis – kom på den idé at restaurere de forfaldne ikoner i kirken, og fik tilladelse til det. De to sidstnævnte, egentlig arkitekter, malede en række fremragende billeder med religiøse motiver, hvor modellerne var jævne folk fra Leros, og som på forunderlig vis udtrykker menneskets værdighed midt i lidelse.

Disse figurer med deres store varme øjne brænder sig uforglemmeligt ind i den besøgendes sind. Det er protester mod undertrykkelsen – løfter om et andet "i morgen".

Kyriakos Tsakiris' bemalede stenfigurer

Øen har nu opdaget, at dette monument påkalder sig international interesse. De politiske fangers ikoner er igen blevet restaureret.

I tiden på Leros opsamlede Kyriakos Tsakiris talrige småsten og bemalede dem, som Jannis Ritsos før ham, træ, drivtømmer, og hvad han ellers kunne få fat på. Kvindehoveder i stenenes former, børneansigter, skæggede mænd, dyrehoveder – med store, buede, bedrøvede, længselsfulde øjne.

Da Tsakiris døde i 1997, vendte hans sten og figurer tilbage til Leros, hvor samlingen har fået et stort rum i Bellinis tårn i Alinda-bugten, lige i nærheden af Platanos.

Dette massivt tårnprydende hus er et monstrum af en feriebolig, opført af en af øens store sønner, der tjente en for-

mue på entreprenørvirksomhed i Ægypten. Efter hans død for et halvt århundrede siden blev den overdraget til øen som museum. Ved siden af familieminder og andre sager af lokal interesse kan man nu der se Tsakiris' verdenskunst.

Maj på Leros er en af de bedste måneder, før solen svider alt og italienske turister og grækere fra hovedlandet indtager den. Det tidlige forårs kraftige regn fremkaldte en farveekspllosion, et mylder af blomstrende planter over stenene. I maj er der endnu masser af grønt, selvom høsten allerede er i hus sidst på måneden.

Øen er ikke større, end at man næsten alle steder fra kan se borgen på bjerget over Platanos. Badet i de elektriske projektører om natten er borgmuren sølvgrå, mens borgen selv får et underligt orange neonskær. Den sølvgrå mur ligner et oppustet badedyr, en søvlslange, der bider sig fast i ankelen på et orange ben, afskåret ved knæet, hvor foden med kun tre tæer stikker ned i bjergmørket.

Det bliver en livagtig fabel, set fra hotellets taghave, hvor gæsterne får aftenens sidste drinks.

Vi er i legendernes, mytternes og miraklernes land. Landet med for megen virkelig historie.

Dér, i fablernes nat og dage i altfor-glemmende sol, vil man gerne blive.

(1) Fra digtsamlingen *Den røgsværtede lergryde*, skrevet på Limnos 1948-49, oversat og udgivet på dansk af Angheliki Kitaa Worning, 1979.

Ungdommen i førertrøjen

I løbet af den sidste måneder er der opbygget en kæmpende bevægelse mod Fogh-regeringen og dens nyliberale anti-velfærds politik. Den manifesterede sig massivt i kæmpedemonstrationerne landet over den 17. maj – de største demonstrationer i de sidste 20 år.

De unge er gået forrest i denne bevægelse. Det har været de uddannelsessøgende – skoleelever, gymnasieelever og studerende – der har drevet den fremad og med protester, fantasifulde aktioner, demonstrationer og besættelser har skabt grundlaget for en bred folkelig massebevægelse.

Aktionslinjen har været dominerende – og den udvikler sig fortsat. Ungdomskonferencen den 5. juni vedtog en omfattende køreplan for nye protester mod 'antivelfærdsreformen' og den nyliberale politik. De unges organisationer er igennem de sidste år gradvist blevet forvandlet fra halehæng til det parlamentariske spil til aktivt handlende kræfter uden for parlamentet, som søger at sætte en anden dagsorden: forbedringer i stedet for nedskæringsreformer; mere retfærdighed i stedet for større social ulighed; et levende, aktivt og solidarisk samfund i stedet for en krigs- og profitgal nation.

Selvom protesterne har et konkret politisk udgangspunkt og en konkret retning: *at stoppe anti-velfærdsreformen* er det en bevægelse med store fremtidsperspektiver. Det er ikke bare en skole i kamp for en hel generation. Det er også et muligt udgangspunkt for en bredere kæmpende bevægelse, som omfatter alle aldre og alle progressive sociale og politiske kræfter.

Det er heller ikke en bevægelse, som kommer dumpende ned fra himlen. Den er blevet forberedt af og det direkte resultat af den store antikrigsbevægelse, som udviklede sig efter 11. september 2001 og i Danmark specielt

har vendt sig mod deltagelsen i Bush's krig mod terror og krigsventyr i Irak og Afghanistan. Og den har igen trådt tilbage til antiglobaliseringsbevægelsen i det forrige årti. Antikrigsbevægelsen bragte for første gang i årtier folk på gaden til massemanifestationer og masseaktioner. Det var dér, den nuværende generation af unge lærte betydningen af gadernes magt.

Nu knyttes trådene tilbage til endnu dybere traditioner – til arbejdernes klassekamptraditioner, som den borgerlige offensiv gennem 1980'erne og 90'erne og reformistisk kapitulation og forræderi har søgt at begrave og erklæret som forsvundne for bestandig.

De viser sig tværtimod at være særdeles levende. De vil ikke bare medvirke til at bygge bro mellem generationer i en fælles kamp, men også give et stærkere og dybere indhold i den nuværende generation af unges kamp for et andet samfund.

Hvad der sker nu er ikke et isoleret ungdomsoprør. Også de negative erfaringer fra '68 og halvfjerdserne er et eller andet sted med i bagagen. Hvad vi nu ser, er kimen til en bred folkelig social protestbevægelse, som kan ryste borgerskabet og dets institutioner.

Ungdommens bevægelse er *farlig* for borgerskabet. De herskende er klar over det – og dets politikere, ideologer og ludermedier er allerede i gang med at kvæle protestens perspektiver. Dets agenter i bevægelsen søger at sprede ideologisk og politisk forvirring og føre den på vildspor og afveje.

Det vil imidlertid ikke lykkes dem, hvis de kæmpende unge og de ledere, bevægelsen skaber, holder fast i bevægelsens massekarakter, uddyber og forstærker den. Så vil den overvinde alle manøvrer og i kraft af sine egne erfaringer lære at kæmpe endnu bedre, lære organisering, fastholde aktionsretningen, sikre kursen.

Frit Palæstina! Demonstration 9. juni kl. 17 fra Kgs. Nytorv

Når vi i dag snakker om zionismen, så er den koncentreret om staten Israels rolle som besættelsesmagt og støtteland for imperialismen. Den zionistiske strategi for erobringen af Palæstina og har altid været territorial ekspansion og etnisk udrensning, under beskyttelse af en imperialistisk stormagt som i dag hovedsageligt er USA. Imperialismen opretholder staten Israel ved hjælp af militær, økonomisk og politisk støtte. Israel sikrer imperialismens strategiske position i Mellemøsten. Denne alliance skaber gensidig afhængighed, som gør at imperialismen kan få militær, økonomisk og politisk kontrol i Mellemøsten og samtidig bekæmpe og kriminalisere de revolutionære bevægelser.

Et eksempel på hvordan man forsøger at bekæmpe de revolutionære bevægelser, er kidnapningen af de seks PFLP fanger fra Jericho fængslet. Kidnapningen fandt sted den 14 marts, hvor israelsk militær omringede Jericho fængslet med tanks og sprængkommandoer og krævede udlevering af 7 politiske fanger, hvoraf seks af dem tilhører PFLP. Blandt de kidnappede fanger er også Ahmed Saadat, generalsekretær for PFLP. Fængslet hører under det palæstinensiske selvstyre og var egentlig bevogtet af engelske og amerikanske tropper. Men den 14. marts overlod tropperne fængslet til den israelske besættelsesmagt, så de havde frit løb til at storme det.

En af grundene til at den israelske besættelsesmagt netop er ude efter PFLP, er at de udgør en høj trussel,

både imod den zionistiske besættelsesmagt, men også imod imperialismen. PFLP (Folkefronten til Palæstinas Befrielse) er en socialistisk, marxistisk organisation der kæmper imod imperialismen og zionismen. De kæmper for oprettelsen af en palæstinensisk stat (hele det historiske Palæstina) med plads til palæstinensere, jøder og muslimer. PFLP er både på den amerikanske og europæiske terrorliste, der har til formål at kriminalisere befrielsesbevægelser. Vi støtter PFLP's kamp for et frit, socialistisk Palæstina. Samtidig vil vi bekæmpe det billede den vestlige verden fremstiller situationen i Palæstina som. Der er IKKE tale om en religiøs konflikt, men om en legitim befrielseskamp imod en besættelsesmagt.

*Frihedskæmpere er ikke terrorister
Støt den palæstinensiske befrielses-
kamp*

Bekæmp zionisme, racismen og imperialismen

Initiativet for et Frit Palæstina

Anti-nazi- demonstration i Svendborg 10. juni

Borger, vis din modstand!

Den 10. juni bliver der i Svendborg afholdt den største nazistforsamling i Danmark i 10 år. Endnu en gang er det de Nationalliberale, der arrangerer en demonstration som dække for nazistmødet, præcis som det foregik sidste gang, der var nazister i Krøyers have.

Antiracistisk netværk Svendborg vil ikke lade dette gå uset hen og inviterer derfor alle til en fredelig og folkelig demonstration imod nazisme, racisme og had.

Talere: Flemming Madsen, Line Barfod, Enis Molloplci m.fl.

Demonstrationen starter kl. 12:00 ved parkeringspladsen ved siden af banegården med afgang kl. ca. 12:20.

Efter gående demonstration til Lille-torv begynder talerne kl. ca. 13:00.

Demonstrationen slutter kl. 14:00.

NB

Antiracistisk netværk Svendborg

Bobestyernerne

*administratorerne for røverne og svindlerne
i "velfærdsbutikken" Danmark,
med "arbejdspladsen" Christiansborg,
er nu efter egen mening
taget på en velfortjent lang ferie i 4 måneder.
Og da de har samme gener som
røverne og svindlerne,
må vi håbe at ordsproget
- at forsvinde som dug for solen, -
her vil finde sit rette element.*

Minoriteternes grundlovsdag

Rapport fra en dryppende kampdag på Christiania

En sjaskende gennemblødende tordenbyge startede Grundlovsdag på Christiania, arrangørerne holdt vejret og udskød starten på Minoriteternes dag. Bordene blev ryddet for materialer og papkasser blev gennemblødt.

Vejret besluttede sig derefter til at holde tørt, så resten af dagen blev gennemført udendørs med en lille forsinkelse og andre program-ændringer. Repræsentanterne for minoritetsgrupperne stod i kø ved talerstolen og der blev fremført mange gode grunde til at forsvare og overholde grundloven. Hvad den siddende regering jo synes de er højt hævet over.

Krigsmodstandere, EU-modstandere, pensionister, studerende, arbejdsløse, gamle og syge, indvandrere og flygtninge kan alle skrive under på at der i hvert fald ikke bliver taget hensyn til hvad flertallet af befolkningen mener, når der tages beslutninger om hvordan staten Danmarks midler skal bruges.

At der også er god brug for at fremhæve minoriteternes rettigheder, fremgår bl.a. af et udtræk LO har lavet fra Beskæftigelsesministeriets databaser, hvoraf det fremgår, at antallet af langvarige kontanthjælpsmodtagere er ste-

get med 10.000 til 90.000 i løbet af de sidste to år. Eller af at hver ottende dansker er kronisk smertepatient, men der er kun 4 smerteklinikker i hele landet, og der er desværre rigtig mange andre tal, der kunne drages frem.

De forsamlede christianitter og minoriteter er heller ikke i tvivl om sammenhængen, som det fremgik af bifaldet til verset: "De unge, de gamle, de svage - må betale for våben og krig - pensioner, SU vil han (*Fogh*) tage - mens Mærsk bliver mere rig". (Fra græsrodsudgaven af "I alle de riger og lande").

Om politiets rolle sang pigerne i "politi-skole-koret" i sangen Tinsoldater, med en fin opvisning i Christianittisk humor.

Meget andet kunne nævnes, mit ærinde her er blot at fortælle, at der bobler og syder med mange forskellige aktiviteter, mange forskellige steder, imod den umenneskelige udvikling af samfundet uden respekt for dansk og international ret, som regeringen har gang i. Det kan ikke lade sig stoppe af en tordenbyge.

GBe

Tinsoldater

*Når i skal en tur på staden
Er der ting at huske på
I skal op og ned ad gaden
Der er meget I skal nå*

*Slå til højre, slå til venstre
Alle kriminelle tværes ud
Mistænk alle som har farve
Giv en klovn en blodig tud*

*Stik en pacifist et tilhold
Bøder til de fattigste
Ydmyg alle psykisk syge
Taberne skal tilpasses*

*Nu skal alle tropper samles
Kalder, kalder Golf 09
Der er kommet friske ordrer
Vi er det danske politi*

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Panden mod muren

Så er man igen ude med riven efter de arbejdsløse. Arbejdsmarkedsstyrelsen erklærer, at omkring hver anden arbejdsløs – dagpenge- eller kontanthjælpsmodtager – forlader den anviste arbejdsplads inden for de første tre måneder.

Det har fået beskæftigelsesministeren og arbejdsgiverne op af stolen:

- Det er formasteligt. Der må yderligere stramninger til.

De råber – med eller uden statistik – altid på stramninger. Det er da også årsagen til, at der allerede i dag eksisterer en stribe af sanktioner, hvor af flere ugers dagpengekarantæne er én, og en hård én!

Blandt de ledige, der får anvist job, mener færre end hver anden, at der er tale om relevante job. Alligevel har kun 17 procent sagt nej til det anviste job. Typiske forklaringer på, hvorfor jobbene ikke er relevante, er, at de er i en forkert branche, ligger for langt fra den lediges bopæl, eller at kvalifikationskravet er for højt eller for lavt.

En anden undersøgelse foretaget af Analyse Danmark for LO's Ugebrevet A4 afdækker en helt anden problemstilling:

”Både AF og de private aktører får dumpekarakterer af de ledige i ny undersøgelse. Trods mangel på arbejdskraft bliver 8 ud af 10 ledige ikke præsenteret for ledige job, og de, der kommer i arbejde, finder deres job uden om systemet. Lovbestemte samtaler med de ledige svigtes i stor stil, og kun fire procent får tilbudt job til samtalerne.

Reduktionen af de omkring 900.000 personer i den erhvervsaktive alder, der står uden for arbejdsmarkedet, kan ske med et pennestrøg. Det er kun den politiske vilje, der mangler. En vilje, som det kapitalistiske system modsætter sig

Faglig kommentar

Trods stigende mangel på arbejdskraft bliver de arbejdsløse så godt som aldrig præsenteret for ledige job af Arbejdsformidlingen (AF) eller de private jobformidlere, som har overtaget ansvaret for omkring hver tredje ledige. Det fremgår af en ny undersøgelse blandt 502 ledige og 491 personer, der er kommet i arbejde, men som har været ledige inden for det seneste halve år,” skriver Ugebrevet A4.

Blandt de 491 personer, der er kommet i arbejde, oplyser 61 procent, at de selv fandt jobbet, og kun to procent, at AF eller deres private jobformidler skaffede det.

Mere end 8 ud af 10 arbejdsløse er i den seneste måned ikke blevet præsenteret for et eneste ledigt job.

Tre ud af fire mener, at hverken AF eller de private jobformidlere hjælper dem til at få arbejde.

Kun fire pct. af de arbejdsløse får ved de lovbestemte samtaler anvist job.

6 ud af 10 mener, at kvaliteten hos private jobaktører er dårlig eller meget dårlig, mens det tilsvarende tal for ledige, der er tilknyttet AF, er 44 procent. De personer, der er kommet i arbejde, deler fuldt ud den samme negative oplevelse, som optræder blandt dem, der stadig er ledige.

Kommunistisk Politik kunne så sent som i sidste nummer redegøre for, at de arbejdsløse til gengæld tvinges til at tjekke deres elektroniske CV hver uge. Straffen for at forbryde sig mod reglen kan være helt op til 10.000 kr.

Således kan det blandt andet konkluderes, at der på den ene side IKKE er arbejdspladser til de arbejdsløse, men på den anden side strammes kravene til og sanktionerne mod de arbejdsløse stadig voldsommere.

Det kan også konstateres, at den nuværende regering har overtaget Nyrup-regeringens politik, som VK i øvrigt havde meget travlt med at kritisere ved sin tiltrædelse: nemlig en formålsløs aktivering af de arbejdsløse, der mere har til hensigt at gøre tilværelsen sur for de arbejdsløse snarere end at skabe arbejde.

Antallet af arbejdspladser og arbejdsløse er og bliver jo nemlig et politisk problem. Et problem, der er til at løse via menneskers beslutninger.

Sidste uges afsløring af de knappe ressourcer i plejesektoren – konkret påvist fra Fælledgårdens plejehjem i København – er blot kun en alt for tydeliggørelse af, hvad nedskæringerne i det offentlige har betydet i form af mangel på pleje og omsorg.

Samfundets standard over for pasningen, plejen og uddannelse af vore børn og unge er overhovedet ikke bedre.

Billedet kan suppleres med renovering af forfaldende bygninger, veje og anden infrastruktur. Boligmangelen kan oplagt kun løses ved bygning af nye boliger – det er også en politisk beslutning.

Det er her, nøglen ligger begravet. Reduktionen af de omkring 900.000 personer i den erhvervsaktive alder, der står uden for arbejdsmarkedet, kan ske med et pennestrøg. Det er kun den politiske vilje, der mangler. En vilje, som det kapitalistiske system modsætter sig.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk